

ილორი

E-mail: roland.jalagania@mail.ru
E-mail: r.jalagania@mail.ru

№384 (443) 25 ოქტომბერი – 1 ნოემბერი 2016 წ. სახალხო მოძრაობა „სამეგრელოს“ ორბანო ფასი 50 თეთრი სირცხვილი ის კი არ არის, რომ მებრულად ლაპარაკობან, არამედ ისაა, რომ დანარჩენმა ქართველებმა არ ვიხით მებრული ვნა – ააჟი შანიძე

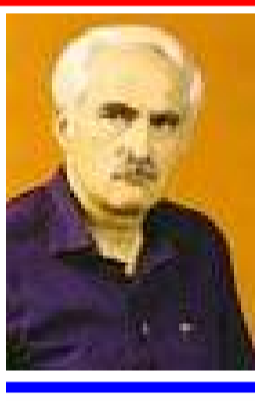

**მასობრივი
ნაციონალური
ნეპოტიზმი —
სამთავრობო
უწყებებში
დასაქმებული
მათი
ნათესავების
სია** 88.4

**ვაჟლავ
ჭიჭაშვილი:
არჩევნები
დასრულდა,
რა ელის
საქართველოს?** 88.2

**„ეჭვი არ მებარება,
რომ თბრბამების
მანქანის აფეთქება
საბაზვილმა
ღაბებმა“** 88.7

**ნიმე ვიქიაშვილი:
როგორც იქნა, თქვენი
ბახარების შესაქლებლობა
მოვესა** 88.7

**თენგიზ 88.8
კუბლაშვილი:
დიდ პოეტს
კატარა
საყვედური**

**„ანქა რა უყავი
ბიჭოოო...“ —
სააკაშვილის
ვიერ 88.3
ბამოქვეყნებულ
ფოტოს
„ფიისბუქვა“
ბანიხილავენ**

**რეპორტაჟი
ზვიად 88.6
ბამსახურდიას
ფოტოგრაფის
ფოტოატელიდან**

**"ბიჭი ღღისით-
ფიისით ისე
მოკლეს, ნიღბებიც
კი არ ვკეთათ" —
ცეცხლსასროლი
იარაღით
ჩადენილი
დანაშაულების
სტატისტიკა 88.10**

**ვიხეილ სააკაშვილს
სამსახურებრივი
უფლებამოსილების
გადამეტებაში 88.7
აღანაშაულებან**

**როლანდ
ჯალაღანია
75 წლისაა 88.12**

პრეზენტი დასრულდა, რა ელის საქართველო?

საპარლამენტო არჩევნებმა კიდევ ერთხელ ცხადყო, რომ ქვეყანა, მიუხედავად ე.წ. დამოუკიდებლობის და დემოკრატიის, ორივესგან ისე შორსაა, როგორც დედაძიწა მთვარისგან. განვლილი წლების განმავლობაში რაც შეეძლო, ესაა კორუფცია, საარჩევნო პროცესების ფალსიფიკაცია, საარჩევნო კანონმდებლობის სისუსტე, ამომრჩევლის გაუნათლებლობა, ხმების მისყიდვა და სხვა მრავალი მანკიერება.

დასავლელთა აზრით, საქართველო, დემოკრატიულობის თვალსაზრისით, ამიერკავკასიაში პირველია, რეალობაში კი – სწორედ მოჩვენებითი დემოკრატიაა და სიტყვის თავისუფლების დონეს, ხარისხს გათვალისწინებულ შემთხვევაში, სწორედ მოჩვენებითი დემოკრატიაა განვითარების თვალსაზრისით, არათუ მოწინავე, არამედ მოხანაღლე ქვეყანაა.

სამწუხაროა, მაგრამ ვერსად ვაგვიკვლით სინამდვილეს, ანუ ცხოვრების დონეს, ერთობ მიიმეც და გაუსაძლისს ყველა ყოფილ საბჭოთა რესპუბლიკებთან შედარებით. რას მთავაწეროთ ჩამორჩეულობა?

უპირველესად, ე.წ. დემოკრატიის, გაყალბებულ არჩევნებს, თუ სიტყვის „ვიოთშ“ თავისუფლებას? ალბათ ყველას ერთად.

თვლით გადავავლოთ ქვეყნის დამოუკიდებლობა არსებობის 25 განვლილ წელს და გულახდილად ვთქვათ იმ ნაკლოვანებებზე, უხეშ შეცდომებზე და თავგასულობაზე, რასაც ქართულ პოლიტიკაში ჰქონდა ადგილი. ცხადია, თემა უცდევანია და ერთი სტრატეგია ვერ დაიტყვას, ამდენად, მოკლედ შევეცადებოთ წარმოვიდგინოთ სუბიექტური მოსაზრება აღნიშნულთან დაკავშირებით.

დავიწყებოთ იქიდან, საიდანაც საქართველოს დამოუკიდებლობა იწყება, ანუ საბჭოთა კავშირის დაშლის წინა პერიოდიდან. ყოველგვარი ყოქმანის გარეშე ვაცხადებ, რომ საბჭოეთის დაშლა სპონტანურად, მოუმიზანდებლად განხორციელდა, მიუხედავად იმისა, დაშლის თაობაზე ბევრს მარნიულობდნენ, როგორც საბჭოეთში, ისე მის ფარგლებს გარეთ.

სპონტანურობაში, მოუმიზანდებლობაში გამოიწვია დამოუკიდებლობამდებულ ყოფილ საბჭოთა რესპუბლიკების „პოლიტიკოსთა“ რიგებში ნიჰილიზმი, პრიმიტიული საკითხების გადაწყვეტის უუნარობა, გაიშუღმებით იმ ცენტრის დედაქალაქისკენ ყურება, რომელიც აღარც ცენტრი და აღარც მათი დედაქალაქი იყო.

ჩაკეტულ საზოგადოებას, ცენტრზე ორიენტირებულსა და ცენტრის ბრძანების შემსრულებელს უთხრეს – თავისუფალი ხარ, თქვენ თვითონ მიხედეთ თავსო.

დამოუკიდებლად არსებობას მიუჩვენებდათ თავის, თავისუფალი ცხოვრების ანბანუცოდინართათვის ბოძებული თავისუფლება მიძიმე ტვირთი გამოდგა, რასაც არა მარტო ერთაშორისი სისხლიანი დაპირისპირებები მოჰყვა, არამედ ეკონომიკური კოლაფსიც.

მკითხველს ემასხორება გაყრის გორბანოვისეული გეგმა, რომელიც ითვალისწინებდა ხუთწლიანი დაშორების პერიოდს, თუმცა თავისუფლებამოწყობულთათვის 5 წელი უზომოდ გრძელი გამოდგა. მათ „დღეს და ახლა“ ამჯობინეს, რაც გაცილებით მეტი დამოუკიდებლობა 9 თვით ადრე გამოაცხადა ახალი ხელისუფლების პირით და რეალურ დამოუკიდებლობას ანუ ცენტრის მიერ ბოძებულს, სამოქალაქო ომში შესვლა.

არც ჩვენს მეზობლებში იყო დამშვიდებული მდგომარეობა, თუმცა, როგორც იქ, ისე სხვა ყოფილ საბჭოთა რესპუბლიკებში ძალაუფლება კომუნისტური ელიტაში მოიპოვა, რითაც ერთობ გაიიოლა საქმე, რასაც ქვეყნის მართვა ჰქვია, ცხადია მეტნაკლები და არა კლასიკური გაგებით, რასაც დასავლეთში აქვს ადგილი.

ქვეყნის მართვას გამოცდილი კადრები სჭირდება, ასეთები არც გამსახურდიას ხელისუფლებაში იყო და არც დღეს არის. ხელისუფალთა ქვეყნის მართვის მარტივი საკითხების უცოდინარობამ უმაღლესი ავტორიტეტის გუნება-განწყობილება და თავის რჩეულს, რომელსაც ლამის 90%-იანი გამარჯვება არგუნა, სულ რაღაც თითზე ჩამოსათვლელ პერიოდში სამკედრო-სასიცოცხლოდ დაუპირისპირდა.

საქართველოს დამოუკიდებლობის პირველმა წლებმა დაგვარწმუნეს, რომ ცენტრალიზებული მმართველობიდან გამოსული ქვეყნისთვის უცაბედი პლურალიზმი და დემოკრატია ძნელად აღსაქმელია. ხშირ შემთხვევაში ქვეყანას მრავალი წლით უფსრულში ჩეხავს. შედარებით უკეთეს პირობებში აღმოჩნდნენ სხვა ყოფილი საბჭოელები, რომლებმაც შეინარჩუნეს ძველი ხელისუფლება და ხელნელა შეუდგნენ მმართველობითი სისტემის ახალ რეალსებზე გადაყვანას.

კარგად მახსოვს აშშ-ს კონგრესმენტთა ორი დელეგაციის ვიზიტი საქართველოში

და მათი რჩევა გამსახურდიას ხელისუფლებისთვის – ისეთივე ქვეყანა, როგორც თქვენია, სამხრეთ-აღმოსავლეთ აზიის „ეკონომიკურ ვეფხეებად“ წოდებული სინგაპურის, ტაივანის, სამხრეთ კორეის, სხვათა მმართველობითი სისტემა უნდა აირჩიოსო.

დასავლური დემოკრატია თქვენთვის ნადრევიყო. ერთპარტიული ტაივანი მრავალი წლის განმავლობაში ვერც ტაივანური, მკაცრი მმართველობითი სისტემით იყო ცნობილი, ისე, როგორც სინგაპური. სწორედ ამას უმაღლესი ქვეყნის მოსახლეობა, რომლის ცხოვრების დონე განვითარებული ქვეყნებისაა გაუტოლდა. ეკონომიკურად და სოციალურად ქვეყანა ისე გაიმართა წელში, რომ მრავალპარტიულობა მას ვერაფერს დააკლებდა. მხოლოდ ქვეყნის ეკონომიკური წარმატებების შემდეგ დაუშვეს მრავალპარტიული არჩევნები.

საქართველოში კი მოვლენები თავიდანვე „დემოკრატიულად“ წარმართა, რამაც ვერც ეკონომიკურად დასოქმედი ქვეყანა გამოაყენა და ვერც სოციალური ფონი გააუმჯობესა. ერთი, რაც მან შექმნა – ფსევდოდემოკრატია და საკუთარი ხელისუფლების ძალაუფლებით ტკობაა. ხელისუფლება ამკარად იყენებს სახელისუფლებო ბერკეტებს, რაც ნებისმიერ არჩევნებს არასანდოდ აქცევს ამომრჩევლის თვალში. ასე იქცეოდა შუგარდნადის „მოქალაქეთა კავშირი“, სააკაშვილის „ნაციონალური მოძრაობა“ და ასე იქცევა ივანიშვილის „ქართული ოცნება“.

2012 წელს „ნაციონალური მოძრაობის“ მიერ დამარცხება იოლად შეიძლება მიეწეროს ციხის კედლების გამოშხურებას და იმ ჯალათურ პარპაშს, რასაც „ნაციონალები“ სწადიოდნენ.

„ნაციონალები“, მიუხედავად ამერიკელთა დახმარებისა, დათმეს პოზიციები და ძალაუფლება „ოცნებას“ დაუთმეს. ხელისუფლებაში მოსულმა „ოცნებამ“ ცოტა რამ თუ შეასრულა იმ უამრავი დაპირებებიდან, საარჩევნო პერიოდში რომ განაკეთა, რითაც ერთობ გააგულისა ამომრჩეველი და საკუთარი თავის წინააღმდეგ განაწყო.

2016 წლის არჩევნების წინ ერთობ მიძიმე ვითარება შეიქმნა, რაც უმთავრესად „ოცნების“ უადრესად დაბალი, ხშირ შემთხვევაში უმეცარი პოლიტიკის შედეგით იყო გამოწვეული. არჩევნებში მონაწილე პარტიების სიმრავლე, რეალიზირებული „ნაციონის“ თავგებობა გამოწვევამ, მახილმა ხელისუფლებაში დაბრუნების თაობაზე, იმოქმედა ამომრჩევლებზე და შეშინებულმა – „ნაციონის“ არ დაუზღუნდნო ისე. „ოცნებას“ დაუჭირეს მხარი.

„ოცნების“ მიერ ჩატარებული წინასაარჩევნო პროპაგანდა „ნაციონის“ დისკრედიტაციაზე იყო აგებული და რაც არანაკლებ მნიშვნელოვანია, ხალხის დაშინებაზე – თუ ჩვენ არ მოგვცემთ ხმას, „ნაციონი“ მოვლენ.

„ნაციონი“ მართლაც მოვიდნენ, მაგრამ არა იმ რაოდენობით, ქვეყნის მართვის სადავეებს რომ სჭირდება. ქვეყანამ მიიღო პარლამენტი, სადაც უმრავლესობაში „ოცნება“, ხოლო ოპოზიციაში „ნაციონალობა“. ამომრჩევლებს არც ერთი გულზე არ ესატყდა, მაგრამ არის სადმე ქვეყანა, სადაც არჩეული პარლამენტი და აღმასრულებელი ხელისუფლება მოსწონთ?

რა არის საჭირო – საქმით და არა სიტყვით დემოკრატიული არჩევნებისთვის? უპირველეს ყოვლისა განათლებული ამომრჩეველი. სწორედ, ასეთს ძალუხს პარლამენტისთვის შესაფერისი კანდიდატის შერჩევა. შერჩევა არა ნათესაობიდან, მკაცრობიდან, ჩაწყობიდან, არამედ გამოცდილებიდან, საქმის ცოდნიდან, პატიოსნებიდან, შრომისუნარიანობიდან გამომდინარე.

ქვეყანაში, სადაც სამუშაო ადგილის პოვნა შეუძლებელია, ყველა ცდილობს პარტიის შექმნას და ამ გზით პარლამენტში, აღმასრულებელ ხელისუფლებაში მოსვლას, ანუ დასაქმებას. სამუშაო ადგილების შემთხვევაში ნაკლები ლტოლვა იქნებოდა ხელისუფლებისკენ. ნაკლები, მაგრამ სურვილი გააოლიტიკოსობის იშვიათობა მაინც არ იქნებოდა, და რატომ? იმიტომ, რომ მოქმედებს „მიბაძვის“ ფაქტორი – ის თუ პარლამენტის წევრი ან მინისტრია, მე რატომ არ უნდა ვიყო?! ამ თვალსაზრისით საქართველოში უდავოდ მიძიმე ვითარებაა, ვიდრე სხვაგან ან თუნდაც საბჭოთა პერიოდში. იმუხამდ ხელისუფლებაში ქორფა ასაკში მოხვედრა თითქმის შეუძლებელი იყო. ახალგაზრდას წრთობა კომკავშირში ან სხვადასხვა სახის საწარმოში უნდა მიეღო და თავი ისე უნდა გამოეჩინა, რომ ზემდგომს მისი შრომა ჯეროვნად შეეფასებინა. მაშინ შეუძლებელი იყო თვითპროპაგანდის წარმოება – ასეთი კარგი ვარ და ამირჩიეთო. მიუღებელი იყო ნათესაების თანამდე-

ბობაზე შემოკრებაც, რასაც, სამწუხაროდ, დღეს აქვს ადგილი, თანაც ჭარბად. ერთ ასეთ მაგალითს მოვიყვან – თბილისის პარტიის საქალაქო კომიტეტის პირველი მდივანი პავლე გილაშვილი საქართველოს უმაღლესი საბჭოს პრეზიდიუმის თავმჯდომარედ გადაიყვანეს, ხოლო იქ მომუშავე ზინაიდა კვაჭაძე – გილაშვილის რძალი (ძმის ცოლი), ცნობილი პარტიული მუშაკი, რომელიც პრეზიდიუმის მდივნად მუშაობდა, პროფკავშირებში გაამწვეს.

ე.წ. დამოუკიდებლობამ „ნათესაობას“ მწვანე შუქი აუნთო, რითაც ერთობ არასახარბიელო ვითარება შექმნა. არაპროფესიონალი ახალგაზრდების, ნათესაების, მეგობრების და რაც მთავარია დამნიშვნელისადმი მონური მორჩილების პრინციპმა ზენიტს სააკაშვილ-ივანიშვილის მმართველობის ფაზი მიაღწია. პარლამენტი გააფრთხილა ამ ორგანოსთვის სრულიად შეუფერებელი ქორფა გოგო-ბიჭებით. ჩვეულებრივად იქცა 25 წლის მაღალი თანადღობობის პირის, პარლამენტარის ცნება.

პარლამენტარობამდე არსად მომუშავე მაღალჩინოსანთა გამოუცდლობამ, ელემენტარული ცხოვრებისეული ვითარების არცოდნამ, ახალგაზრდულმა „სიციველემ“, რასაც სისტემატურად ჰქონდა ადგილი, სახელმწიფო თანამდებობის დეველაცია გამოიწვია. მინისტრი, ხელწამოსაკრავი თანამდებობა გახდა, ისე, როგორც პარლამენტარობა. ასეთ ვითარებაში ზემდგომი შრომის ნაყოფიერებაზე ან ხარისხზე ლაპარაკი, ისე, როგორც ხალხის სამსახურში დგობაზე, მაღალ თანამდებობებზე წასიკუპებული უცოდინარი გოგო-ბიჭების გამოჩენას უნდა მიეწეროს ხელისუფლებასა და ხალხს შორის ღრმა უფსრულის გაჩენა.

დღეს, ხშირად გვესმის მოსახლეობის წუხილი – ჩვენი დემოკრატია თვალთაც არ გვინახავსო. გადემუტატებულმა, საკუთარი თვალთ ნახა ქვეყნის წინაშე არსებული პრობლემები. ნახა და შეშინდა, ვინაიდან ხალხთან მისვლა საქმის კეთებას ნიშნავს, მაგრამ როგორ და რა გზით, რომ არ იცის? ამდენად ბევრი იფიქრა თუ ცოტა, საერთოდ თავი აარიდა ხალხთან შეხვედრას.

25 წლიწინადა ხელისუფლება ხალხს გაურბის, არ ხვდება, არ იღებს მას. ხალხსაც გაიგო, რომ ხელისუფლება მისთვის არ არის და მას მაშინ ისხენებს, როდესაც დახმარება სჭირდება ანუ საარჩევნო ხმები. როგორ უნდა ეშველოს შექმნილ ვითარებას?

უპირველესად პარლამენტის წევრების ასაკის გაზრდით ანუ პარლამენტის წევრობა შეეძლება იმას, ვისაც 30 წელი შეუსრულდა, აქვს უმაღლესი განათლება, გავლილი აქვს სამხედრო სამსახური და გარკვეული მუშაობის სტაჟი აქვს. პარლამენტში გამოცდილი კადრები უნდა იყვნენ, ისეთნი, ვისაც კანონპროექტებზე მუშაობა ხელეწიფებათ და არა ცმობი, უცოდინარი ახალგაზრდები.

მხედველობაში მისაღები საპარლამენტო მოწყვეტის ვადაც, დღეს, ერთი მოწვევა 4 წლის განმავლობაში „მუშაობს“ და ამ წინის მანძილზე ისე აბეზრებს თავს კოლეგებსა და ხალხს, რომ მათი დანახვაც არ უნდა. ერთი წლის გასვლის შემდეგ ნათელი ხდება ვის რისი ვაკეთების უნარი აქვს. დარჩენილ სამ წელს პარლამენტართა არცთუ უმნიშვნელო ნაწილი აცდნენ სხდომებს, თავს არ იწყებენ საპარლამენტო საქმიანობისთვის და ა.შ. ასეთი პარლამენტარის შენახვა ქვეყანას ძვირი უჯდება, არადა, მისი მოშორების მექანიზმი არ არსებობს და ქვეყანა იძულებულია ასეთი ფუქსავატი 4 წლის განმავლობაში აიტანოს.

საქართველო მზად არ არის 4 წლის ვადით მომუშავე პარლამენტისთვის, როგორც პროფესიონალი, ისე პარლამენტართა კეთილსინდისიერების თვალსაზრისით, ამდენად, გაცილებით უმჯობესი იქნებოდა საპარლამენტო ვადის 2,5 წლამდე დაყვანა. ამ შედარებით მოკლე ვადის განმავლობაში პარლამენტარი იძულებული იქნება დადებოდად გამოეჩინოს თავი, რაც მთორედ არჩევის შესაძლებლობას მისცემს.

მიუღებელი უნდა იყოს ბიზნესმენტა გადაუტარებელი.

საქართველოს პარლამენტარობის 26-წლიანმა გამოცდილებამ დაგვანახა, რომ ბიზნესმენი მხოლოდ იმისთვის შედის პარლამენტში, საკუთარი ბიზნესი დაიცავს, ჰქონდეს იმუნიტეტი, არაკეთილსინდისიერი გზით განავითაროს საკუთარი ბიზნესი.

ბიზნესმენი პარლამენტარები მხოლოდ გამოწვევის შემთხვევაში ესწრებიან სხდომებს, რითაც აბუნად იკადრებ მუყათი კოლეგებს (ასეთებიც არიან). ბიზნესი და კანონშემოქმედება ორი დაშორებული პოლუსია, ორივე ითხოვს ენერჯიას, ყურადღებას და შრომას, რაც ერთი ადამიანისთვის შეუძლებელია.

პარლამენტარის საქმიანობისთვის ყველაფერთან ერთად ჯამრთელობაც აუ-

ცილებელია, განსაკუთრებით ფსიქიკური. წინასაარჩევნო კამპანიაში ჩართულმა მონაწილმა პარლამენტარმა შესაბამისი სამედიცინო შემოწმება უნდა გაიაროს და უარყოფითი პასუხის მიღებისთანავე ხელი უნდა აიღოს პარლამენტში მოხვედრის ოცნებისგან.

პარლამენტს ესაჭიროება განათლებული, გამოცდილი, დამჯდარი, საღი გონების და ფსიქიკის პატრონი, ჯანმრთელი, შრომისუნარიანი წევრი და არა ნარკომანი, გადაქანებული, ზარმაც პარლამენტარი.

საპარლამენტო არჩევნების ნორმალურად წარმართვას გამართული საარჩევნო კანონი ესაჭიროება, რასაც ვერა და ვერ დაადგა თავი ვერც ერთმა ხელისუფლებამ. არანაკლები მნიშვნელობა ენიჭება ამომრჩეველთა ზუსტი რაოდენობის დადგენას, რაც ასევე შეუძლებელი ხდება ხელისუფლების ინტერესებიდან გამომდინარე.

ავიღოთ ბოლო არჩევნები. ხელისუფლებამ ჯიქურ დასახეულა სამშობლონახევარი ამომრჩეველი, რაც უმაღლესი ვკვს. ქვეყანაში, სადაც აღნიშნულ ციფრზე ოდნავ მეტი მოსახლეა, შეუძლებელია ამ რაოდენობის ამომრჩევლის არსებობა. ხელისუფლების მიერ დასახელებული რაოდენობა არც ერთ პარტიას არ გაუპროტესტებია, ისე, როგორც ბინის მეპატრონის თანხმობის გარეშე მის საცხოვრებელში უცნობი პირები „ჩაწერა“. სამწუხაროდ, ასეთს პირველად ჰქონდა ადგილი თბილისში. ცხადია, ასეთ დანაშაულს არასახელისუფლო პარტიები ვერ ჩაიდენდნენ, ვინაიდან მათ ადმინისტრაციული რესურსი არ გააჩნიათ.

რას ნიშნავს ფარული „ჩაწერა“, გაბუქებული ამომრჩეველი და არის თუ არა აღნიშნული მაქინაციები ხელისუფლებისთვის სასარგებლო?

პასუხი შესაბამისია. აი, აქ უნდა ვეძებოთ ხელისუფლების რესურსი. არ არის „კარუსელები“, არ არის ერთი პირის მიერ ერთზე მეტი ბიულეტენის ყუთში ჩაყრა, მაგრამ არის ის, რაც აღვნიშნე და, გარდა ამისა, რუსეთში მცხოვრებთა ხმები. რუსეთში არჩევნები არ ჩატარებულა პოლიტიკურ მიზეზთა გამო. სად წავიდა იქ მცხოვრებთა ხმები? რატომ არ იღებს ხმას არჩევნებში მონაწილე და უკვე დამარცხებული პარტიები?

არც ერთ პარტიას, ხელისუფლებაში მყოფი („ოცნება“ არ მყავს მხედველობაში), არ გაუპროტესტებია ის პერმანენტული რეკლამა, რასაც ბიზნესმენი ივანიშვილი ინტენსიურად აწარმოებდა წინასაარჩევნო პერიოდში. მან თავს უფლება მისცა საკუთარი ტელევიზიით ელასპარაკა ყველა პარტიასა და მის ლიდერზე. „ოცნების“ ჩათვლით – ამ უკანასკნელზე მოჭარბებულიად დადებობდა, დანარჩენებზე, ზომაზე მეტად უარყოფითად. მისი შესხვედრა რეგიონულ ჟურნალისტებთან პირდაპირ ეთერში გადაიციმოდა არა მარტო საკუთარი, არამედ სხვა ტელევიზიების მიერ. რა არის ეს, თუ არა უფასო რეკლამა და მხარდაჭერა საკუთარი პარტიისთვის?

თუვე მეტი ხნის განმავლობაში ჰქონდა ადგილი ივანიშვილის ძალადობას ამომრჩეველებზე, რამაც გარკვეული დოვინდებები მოუტანა „ოცნებას“. სად იყვნენ დანარჩენი პარტიები, რატომ არ აპროტესტებდნენ ისინი ბიზნესმენ ივანიშვილის ადვირახსნილობას? რადაცას ხომ არ ელოდნენ ისინი ივანიშვილისგან? მაგალითად ხელის წაკვრას პარლამენტში მოსახვედრად?

საქართველოს საზოგადოებას ჯერაც ვერ გაუთვითცნობიერებია ივანიშვილის ფენომენი ქართულ პოლიტიკაში. მან ისიც არ იცის, რომ ივანიშვილი, ვითომ განხე მდგომი, ვითომ მიუკერძოებელი, ქვეყანას უკან, ფეოდალიზმისკენ ექანება.

არც ერთი სახელმწიფო თანამდებობის არმქონე და აქედან გამომდინარე ყოველგვარი პასუხისმგებლობისგან შორს მყოფი ბიზნესმენი, ქვეყნის რეალური მმართველია. ის ქმნის პარლამენტს, ხელისუფლებას, ოპოზიციას. ის წყვეტს წვრილმან-მსხვილმან საკითხებს – ფარულად, ქურდულად, ხელისუფლება მას მუყურებს, თვალში მისცინებს. ხელისუფლება დაკოდილდამორჩილებულია. მას ორმაგი დაქვემდებარება აქვს – გარეგანი ანუ აშშ-სადმი და შინაგანი – ივანიშვილისადმი.

რა ჰქვია ასეთ ქვეყანას და ხელისუფლებას, თუ არა ორი ბატონის მსახური? და როდესაც ორს ემსახურები, მესამისთვის აღარც დრო და აღარც ენერჯია გრჩება (ანუ ხალხისთვის), რომელსაც არჩევნების წინ იხსენებენ. სამწუხაროდ, ასეთი ქვეყანა კვრასდროს გაიხარებს!

კამლატ ჰიკაშვილი, პოლიტოლოგი

„ანძა რა უყავი ბიჭოო...“ – მიხეილ სააკაშვილის მიერ გამოქვეყნებულ ფოტოს „ფინსუქვა“ აქტიურად განიხილავენ

როგორც მოხალდნელი იყო, ნაციონალურმა იმდენად სამარცხვინოდ წააგეს არჩევნები, რომ მათ მიერ დაანონსებულმა საპროტესტო გამოსვლებმა და დაანონსებულმა რევოლუციამ აზრი დაკარგეს.

მანამდე კი უამრავი სახალისო რამ მოხდა, რამაც კიდევ ერთხელ გააშიშვლა ნაციონალურების ნატურა და მათი ნაძირ-ღური, უტიფარი და მოძალადეობრივი შიგთავსი გამოიჩინა სააშკარაოზე.

საქართველოს ყოფილი პრეზიდენტის მიხედვით სააკაშვილის მიერ გამოქვეყნებულ ფოტოს, რომელზეც „ნაციონალური მოძრაობის“ აქციის გადაღებული, სოციალურ ქსელში დიდი განხილვა მოჰყვა.

ინტერნეტმომხმარებლების ნაწილი წერს, რომ სურათი ფოტოში არის დაშუშავებული. ეს სტირდობდათ საზოგადოების დასარწმუნებლად, რომ აქციას ესწრებოდა 100.000 ადამიანი (ასე განაცხადა ერთ-ერთმა პირვარდნილმა არამზადა ნაცმა გიგი წერეთელმა). სინამდვილეში კი აქციაზე სხვადასხვა რაიონებიდან (ძირითადად, სამწუხაროდ – სამეგრელოს რაიონებიდან) ჩამოყვანილი ჰყავდათ მაქსიმუმ 5 ათასი ადამიანი, რომელთაც გარკვეული თანხა გადაუხადეს, თბილისში ასაღივლეს ფუნთუშებით და შეძლევ კონცერტზე გაუმართეს. თვალშისაცემი გახლდათ ისიც, რომ აქციის მონაწილეები დიდი უმრავლესობა ბავშვები იყვნენ. ბავშვებს კი გართობის მეტი რა უნდათ?!

ყველაზე მთავარი რაზეც ისინი ყურადღებას ამახვილებენ, სურათიდან თბილისის ანძის „გაქრობა“. სოციალურ ქსელში წერენ, რომ მონტაჟის მეშვეობით ფოტოდან ანძა მოჭრეს. ექსპრეზიდენტის მიერ გამოქვეყნებულ ფოტოზე შეძლევია შინაარსის კომენტარებს ვკითხულობთ:

„ანძა და ფუნთუშებით თავისი სადგურებით შემთხვევით წაგეშალათ ფოტოში თანხა“?

„უკაცრავად, მაგრამ ასეთი ბრტყელი მთა სად ნახეთ, მითხარით... აზროვნების უნარი არა გაქვთ. იმასაც ვერ ხვდებით, რომ მთაწმინდა ასეთი ბრტყელი არაა“?!

„მიშას პრესსამსახური ხალხს ამრავლებს და მთას ჭრის“!

„ანძა რა უყავი, ბიჭოო. დააბრუნე ანძა, მიშა ხარ თუ კოპერფილდი, ბლიადე“?

„სულ ესა ხართ, თქვე ნაძირალებო? კიდევ კარგი, მეტი არა ხართ“?

„ამ 5-ათასკაციანი სექტის გამო ორი საათი საცობში ვიდექი“?

„მეგონა 8 ოქტომბერს დაგამთავრებდით, თქვენ კი 5 ოქტომბერს თავად დაიმთავრეთ თავი“.

„ეს ნაცების ბოლო გასეირნებაა რუსთაველზე. 8 ოქტომბრის შემდეგ „პროუელ-კა“ გლდანის ციხეში მოვიწვევთ“!

სხვა ასამდე კომენტარში იმდენად მონდომებულად და მრავალსართულიანად აგინებენ დედას და კეთილებს „ნაციონალური მოძრაობის“ წევრებს, რომ მათი გამოქვეყნება უადვილად ჩავთვალეთ! რეჟისორ

რობერტ სტურუას კომენტარს შემოგთავაზებთ, რომელიც მან სოცქსელში გაასაჯაროვა:

„საქართველო – ბევრ განსაცდელს გადაურჩა ჩვენი ქვეყანა: სპარსეთი, არაბები, მონღოლები, სელჯუკები, იმპერია, კომუნისმი, წამლეფი მეზობლები... ზოგს ვაჯაკობით ვვინდობდი, ზოგს ჭკუით, ზოგს კუდის ქიციანით (რას იზამ, რომ არ შეწყდეს ერის ცხოვრება, დამცირებასაც უნდა გაუძლოს), ზოგს ეშმაკობით ჯაბნი, ზოგს შენი სულიერი ძალა აბნევს და გაოგნებულნი უკან იხევენ – სხვანაირად როგორ უნდა გაუძლო ამ შემოტევას – ყველა შენ გებრძვის! და საოცრება! – გაუძელი, ენაც გახსოვს, სიმღერა, რწმენა, ქრისტესაც არ უღალატე, მამაბაბურ ადათებს ერთგულად ემსახურები, საფლავებს იცავ, სუფრასთან წასულთა აზრდელი გადმოგყვრები! იყავ ბედნიერი შენ უღამაზეს ქვეყანაში – რა გინდა მეტი?!

არა, საშინელი ძალა ეშქრება საქართველოს – ქართველები!

წინ შეშლილი ნახევრადქართველი, გახრწნილი ბელადი მოუძღვის ქაჯებს! ჩვენი სისხლი სურს შესვას, ჩაგვიკლას ის წმინდა სული, ის სიმდიდრე, სასოებით რომ გადაარჩინა იბერიელთა მოდგამა! თუ ამ ვერაგ ძალას ვერ გასწორდით, თურქის დირსი ყოფილხარ, ქართველო, მომავალს ვეღარ იხილავ, დანებდი და დატეხი შენი დაცემით!“

ყველაზე მწვავე განცხადება მაინც საქართველოს ერთ-ერთმა ინტერნეტმომხმარებელმა გააკეთა სანდრა რულოვისის მისამართით:

„შე ნამუსგარეცხილო ჯაშუშო, შენი და შენი ე.წ. ქმარი როგორ ბედავთ ზვიად გამსახურდიას სხენებას. მიხედვით საქართველოში თქვენს მიერ დატრიალებულ ტრაგედიას, „მოქაეშირიდან“ დღემდე რომელი ერთი დანაშაული ჩამოგთავალო – პირველი და უმთავრესი – კოდორის გადაცემა, სამაზბლოს 114 სოფლის ჩაბარება, საქართველოს ყველა სტრატეგიული ობიექტების გაჩუქება, უმძიმესი ტერორისტული აქტების მოწვევა საქართველოს მოსახლეობისათვის, საქართველოს მოსახლეობის დაინვალიდება, ჯანმრთელი მოქალაქეების ორგანოებით ვაჭრობა, ბიზნესის დატერორება და მათი ქონების ხელში ჩაგდება, აჭარის ფაქტობრივი ჩაბარება გიულენისათვის ორმხრივი გარიგების საფუძველზე, საქართველოს ბიუჯეტის ძარცვა, ტუბერკულოზით დაავადებული მოქალაქეების მედიკამენტების გარეშე დატოვება, უდიპლომო ე.წ. ექთნის სტატუსით ჯანმრთელობის სამინისტროს პირად კონტროლზე აყვანა, ჯალათი ქმრის ხელშეწყობით რომ ახორციელებდნენ საავადმყოფოებზე კონტროლს – ადამიანის ორგანოებით ვაჭრობასა და ასევე უცხოეთიდან შემოტანილი ვაქცინებით ახალშობილების დაინვალიდება, უცხოეთში შავი ფულის გათეთრებას და ბანკებში განთავსებას, შენს მშობლებსა და ძმას დამტვრეული ავეჯით მოვაჭრე

მაკლერებს ყველას ერთად გაგისწორდებიო“.

აი, რა მოგვიტანა „დაშნაცუტუნის“ ნაბიჭვარმა „ნაციონალურმა“ ქართველებს:

- ტოტალიტარული რეჟიმი და ძალმომრეობა!
- უკანონო მოსმენები, ფარული თვალთვალა და ადამიანების პირად ცხოვრებაში ხელეების ფათური!
- პოლიტიკური მართლმსაჯულება და პროკურატურის დიქტატს დამორჩილებული სასამართლო.
- ადამიანების დევნა პოლიტიკური ნიშნით და ციხეების გაგება უკანონო პატიმრებით!
- პატიმრების წამება და გაუპატიურება!
- ბიზნესის დატერორება და „დამეული გადაფორმებები“, ანუ ჯიბის ნოტარიუსების მეშვეობით კერძო საკუთრების „ნებაყოფლობით“ გადაცემა სახელმწიფოსათვის!
- ერთი პოლიტიკური პარტიის მსახურად ქცეული და ერთ ხმაში მოლაპარაკე მედია!
- „სიკვდილის ბრიგადები“ და „ნულოვანი ტოლერანტობა“!
- ძალაუფლების შესანარჩუნებლად წამოწყებული ომი და მოწინააღმდეგისათვის ქვეყნის ტერიტორიების ხონით მირთმევა!
- საპროცესო გარიგებებით შევსებული სახელმწიფო ბიუჯეტი და ფინანსურ ტერორზე აგებული ეკონომიკა!
- იარაღისა და ნარკოტიკების კონტრბანდა და ადამიანის ორგანოებით ვაჭრობა!
- ანტიქართული პროპაგანდის ხელშეწყობა და ანტიეროვნული არასამთავრობო ორგანიზაციების დაფინანსება!
- მართლმადიდებლობისა და ქართული ეკლესიის წინააღმდეგ მებრძოლ უღმერთოთათვის სასათბურე პირობების შექმნა და პროპაგანდისტული უზრუნველყოფა!
- ერთნაირსქესიანთა ქორწინების დაკანონება!
- ანტიეროვნული, ქართული ტრადიციების შეურაცხყოფელი გარყვნილი ლიტერატურის დაფინანსება და პრემიებით წახალისება!
- ქართული კულტურისათვის ეროვნული სულის ამოცლა და ფსევდოკულტურული მენისტრის დამკვიდრება! გვახსოვდეს, ყველაფერი, რაც ანტიქართულია, ანტიეროვნულია, რაც ქართველი ერის გადაგვარებასა და ქართველთა „ახალი ჯიშის“ გამოყვანას ემსახურება!
- დანაშაულია:
- სახელმწიფო დანაშაულებთან კოპაბიტაცია და მათთან ენის მორღეკით საუბარი!
- გახმაურებული დანაშაულების გამოუძიებლობა და ჯალათური სისტემის შემქმნელთა დაუსჯელობა!
- ყოველგვარი ლოიალობა წამებისა და გაუპატიურების პოლიტიკური იდეოლოგიებისადმი!
- ბრმა და მონური მორჩილება საერთაშორისო პოლიტიკური ძალებისადმი, რომლებიც საქართველოს შინაურ საქმეებში თავხედურად და უტიფრად ერევიან!
- გარედან თავსმონხეული ღირეკტივების უსიტყვო შესრულება!
- სამართლიანობის არადღეგნა!
- პორტირებულობა და ცხვრის ქურქში გახვეული მეღებისათვის ახალი ასპარეზის მიცემა!
- ყველაფერ ამას ქართველმა ხალხმა ჯერ კიდევ 2012 წლის 1 ოქტომბერს უთხრა უარი, მაგრამ, მისგან დამოუკიდებელი მიზეზების გამო, ბოლომდე მიწა ვერ მიყარა. 2016 წლის 8 ოქტომბერს კი ქართველმა ხალხმა ამ ყველაფერზე თქვა – უარი – და მთელ მსოფლიოს გააგებინა, რომ საქართველო წარსულში დაბრუნებას არ დაუშვებს!

„ერთიანი ნაციონალური მოძრაობის“ ორგანიზებული წინასარჩევნო, შემაჯამებელი აქცია 5 ოქტომბერს „გარდების მოედანზე“ გაიმართა. მხარდამტკერებს სიტყვით პარტიის ლიდერებმა მიმართეს. თაღლითებად არიან გაჩენილები ნაცები

და რა ქანა? ასე იოლად როგორ მოახერხებენ იმ წვეულების უკუგებას, რომელიც მათთვის რჯულზე უფრო უმტკიცესია?!

ქართველმა ხალხმა კარგად იცოდა, რომ „ნაციონალური“ ხელისუფლებაში ვეღარ დაბრუნდებოდნენ 3 არაპათეტიკური მიზეზის გამო:

1. არც მიშა სააკაშვილი და არც „ერთიანი ნაციონალური მოძრაობა“ მამრები ალარ იყვნენ, რაც თვითმღვრევი, კონფორმისტული ელემენტორატამაც კი იყნოსა.
2. მიუხედავად უდიდესი მონღოგებისა, ამ 4 წელიწადში „ნაციონალურმა“ ვერ მოახერხა წარსულის ჩამორთმევა და შესაბამისად, ისტორიაში შემოინახა ჯალათობა.
3. ამ არჩევნებში გამარჯვება თავად ნაციონალურის ხელმძღვანელობასაც ალარ იყვნენ. ახალ სახეებს კვლავი ალარ უნდოდათ, შანატიკოსი მიშისტაპი კი კვლავს შენატროდნენ“.

მაინც გააგრძენ ნაძირადა ნაცები პარლამენტში – ნაცების 27% ნიშნავს, რომ კოპაბიტაციის მეშვეობით მაინც „ნაცებად“ დარჩნენ... ეს არის სირცხვილი. ამდენი უბედურება მოუტანა ფაშისტურმა მოძრაობამ, ფაქტობრივად, გენოციდი მოუწყო ერს, სამშობლოს დაღატი და მაინც, აღმონდა უთავმოყვარე დათრგუნულების კასტა, რომელიც მხარს უჭერს ამ მკვლელებს, გიგი შიოფრეციკის ილუზიებით სათავეში... ალბათ, კოპაბიტირებულების ლეგიონი უნდა დაიშალოს და რეალური ბრძოლა გამოუცხადდეს ამ სადისტებს...

საქართველოში თითქოსდა უნდათ, ააშენონ სახელმწიფო, მაგრამ ადამიანებს ავიწყდებათ – სახელმწიფო სამართალზე იგება და დამნაშავე კანონის შესაბამისად, ისჯება! როცა დამნაშავეს ორნახევარი ასეული ათასი ადამიანი აძლევს ხმას, იმ ხალხს სახელმწიფო არასდროს ექნება, ანდა ის „სახელმწიფო“ ექნება, რაც იყო: ადამიანის შეურაცხყოფელი, ადამიანის გამაუპატიურებელი, ადამიანის გარბობელი, მძარცველი, უტიფარი და ბოროტი. საზოგადოება, სადაც ბოროტებას ვეუბიან და მორჩილებენ, ღირსეულ გარემოს, სადაც ადამიანი საკუთარი შრომით კეთილდღეობის შექმნის და თავისუფლად იცხოვრებს, ვერასოდეს შექმნის, რადგან ცხრაწლიანი მესხიერება წაშლილი აქვს, დამნაშავეს ისევე ხელისუფლებაში დაბრუნება სურს და ნაწილობრივ აბრუნებს კიდევ, როცა ადამიანების საკამო ნაწილი ბოროტების მსახურებით საკუთარ კეთილდღეობას ქმნის.

P.S. აქვე გამოვიყენებ შემთხვევას, რათა დიდი საყვედური ვუთხრათ ქალაქ თბილისის მერსას, რომელმაც ვერა და ვერ მოახერხა სახელი შეუცვალოს „გარდების მოედანს“, რათა მან კიდევ ერთხელ არ შეგახსენოს ის აუბედითი „გარდების რეოლოგია“, რომელმაც 9 წლის განმავლობაში წკვარამსა და საშინელებაში ჩაძირა მათი დაღატაკი წყალობით ღამის განახევრებული საქართველო.

მოდით, ნურც აფეთქებულ უცხვირპირო გივია თარგამაძეს დავერთებთ უსრადღების გარეშე და ერთი ლექსი მასაც მივუძღვნათ:

„მტკვარზე დაქრდა ბიძინა ტივით, მტკვარს ადევლებდა ქარი ვერავი. შენ ფეთქებდები კონკასთან, გივი, და თერთნე გქონდა მაინც პერანგი. შუბლზე კი, სისხლის მცირე წინწყლები გეჯდა ვით კალმასხს, ცივი მდინარის. ბოკერია და სხვა ნაძირლები გედგნენ ზურგს უკან, ცრემლმომდინარნი“.

რ. შალამბერიძე

აი, ასე გამოიყვანა სააკაშვილის მიერ ფოტოშიატი რამონსტროპიკული თბილისის ფონიკოლოგი (მიტიონს რუმ ხალხი დავაბათა, ანძა კი ბაბატო), რომელიც ამ უტიფარმა ცრუნივალმა დაშნაპამ გამოქვეყნებია დანახვარ საათში მოხსნა საკუთარი ფინსუქვირდილა.

მასობრივი ნასიონალური ნაპოვნები – სამთავრობო უწყებები დასაქმებული ათი ნათესავების სია

პორტალი „ექსპრესინფო“ „ნაციონალური მოძრაობის“ ლიდერების მიერ სამთავრობო უწყებებში დასაქმებული ნათესავების სიას აქვეყნებს:

1. ზაზა გორხოიას ძმა – გამგებელი სამეგრელოში.
2. მათა ნადირაძის ძმა – გამგებელი კახეთში.
3. ზურაბ ადგიშვილის ძმა – შსს-ს ყოფილი თანამშრომელი და კახეთის ერთ-ერთი რაიონის გამგებელი.
4. ვახტანგ ბაღვაშაძის ძმა – გამგებლის თანამშრომელი.
5. გია ლორთქიფანიძის ძმა – სამხარეთს ყოფილი უფროსი.
6. თინა ბურჯაღლიანის (იუსტიციის მინისტრის მოადგილე) ქმარი (ნიკა ძიმცვიშვილი) – თავდაცვის მინისტრის მოადგილე.
7. ლაშა დამენიას სიმამრი (გონელი ყოფილი) – ზუგდიდის სპორტული განვითარების ცენტრის მთავარი სპეციალისტი.
8. რუსუდან კილასონიას (ზუგდიდის გამგებლის მოადგილე) მეუღლე – ზუგდიდის გამგებლის სამხედრო განყოფილების წამყვანი სპეციალისტი.
9. ნათია მერაბიშვილის (ვანო მერაბიშვილის ახლო ნათესავი) ქმარი (გონა გელაშვილი) – სამცხე-ჯავახეთის კონტრადაზერვის სამმართველოს უფროსის ყოფილი მოადგილე.
10. ვანო მერაბიშვილის ბიძაშვილი (გიორგი მერაბიშვილი) – ადიგენის პოლიციის უფროსის ყოფილი მოადგილე.
11. ვანო მერაბიშვილის ბიძაშვილი (დავით მერაბიშვილი) – სამცხე-ჯავახეთის შემოსავლების სამსახურის ყოფილი უფროსი.
12. ვანო მერაბიშვილის ბიძაშვილი (მალხაზ მერაბიშვილი) – სამცხე-ჯავახეთის საპატრულო პოლიციის სამეურნეო განყოფილების ყოფილი უფროსი.
13. ვანო მერაბიშვილის ნათელაშვილი (მალხაზ ხუციშვილი) – სამცხე-ჯავახეთის სააღსრულებო ბიუროს უფროსი.
14. ვანო მერაბიშვილის ნათელა-მირონი (დავით ნარინიანიშვილი) – გურჯაანის რაიონული სასამართლოს თავმჯდომარე.
15. თაკო საღაჯიას ბიძა – შემოსავლების სამსახურის ყოფილი თანამშრომელი.
16. ვანო მერაბიშვილის ნათესავი (ამირან აფრამაშვილი) – საპატრულო პოლიციის სამცხე-ჯავახეთის სამმართველოს მონიტორინგის ჯგუფის ინსპექტორი.
17. ვანო მერაბიშვილის დედა (ყენია თუმანიშვილი) – ახალციხის მე-5 საჯარო სკოლის დირექტორი.
18. ვანო მერაბიშვილის ბიძაშვილი (თემურ თუმანიშვილი) – ადიგენის კომისარი.
19. ვანო მერაბიშვილის ბიძაშვილი (სტეფანე თუმანიშვილი) – გენერალური პროკურატურის ყოფილი წამყვანი სპეციალისტი.
20. ვანო მერაბიშვილის დედაშვილი (მამუკა თუმანიშვილი) – საპატრულო პოლიციის სამცხე-ჯავახეთის სამმართველოს მონიტორინგის ჯგუფის ინსპექტორი.
21. ლადო ვარძელაშვილის პირველი ცოლის და (თეონა ხრიკული) – ქ. თბილისის მერიის ცხელი ხაზის ხელმძღვანელი.
22. ვახტანგ მჭედლიძის (ქ. თბილისის მერიის მრჩეველი) და (თიკო მჭედლიძე) – ქ. თბილისის მერიის ცხელი ხაზის თანამშრომელი.
23. თეა შათირიშვილის (ქ. თბილისის მერიის მედიასთან ურთიერთობის სამსახურის უფროსი) მუღი (ნინო ჩიბურდანიძე) – ქ. თბილისის მერიის ცხელი ხაზის თანამშრომელი.
24. თათა ქურხაშვილის (ქ. თბილისის მერიის პრესსამსახურის უფროსი) დედა (მაია ხიზანიშვილი) – ქ. თბილისის მერიის ცხელი ხაზის თანამშრომელი.
25. ნაზი არონიას რძალი (ელენე

- ბაშაღიშვილი) – ქ. თბილისის მერიის ცხელი ხაზის თანამშრომელი.
26. ლევა წერეთელი (ზურაბ ადგიშვილის ძმის ცოლი) – გარემოსა და ბუნებრივი რესურსების დაცვის სამინისტროს წყლის რესურსების მართვის სამსახურის სპეციალისტი.
27. ოლა შაშინა (დომიტრი შაშინის და) – გარემოსა და ბუნებრივი რესურსების დაცვის სამინისტროს საერთაშორისო დეპარტამენტის გარემოსდაცვითი პოლიტიკის სამმართველოს სპეციალისტი.
28. თამარ ტატუნაშვილი (გია ხურთაშვილის მეუღლე) – შპს „საქართველო აეროპორტების გაერთიანება“, ბიზნეს-განვითარების სამსახურში კორპორაციული კომუნიკაციის მენეჯერი.
29. გვანცა მამულაიშვილი (გიორგი კარბელაშვილის დედაშვილი) – სსიპ სახმელეთო ტრანსპორტის სააგენტოს კანცელარიის სპეციალისტი.
30. ირაკლი კოკია (კობა სუბელიანის და გივი თარგამაძის შვილების ნათლია) – განსახლებისა და ლტოლვილთა სამინისტროს რეპატრაციის სამმართველოს უფროსი.
31. ლეილა ჩერგოლიშვილი (გიგა ბოკერიას სიდედრი) – „თელასის“ გარე სერვისის დეპარტამენტის ხელმძღვანელი.
32. გივი ხეთაგური (ენერჯეტიკისა და ფინანსთა ყოფილი მინისტრის, ალექსანდრე ხეთაგურის მამა) – „თელასის“ სამეურნეო უზრუნველყოფის სექტორის ხელმძღვანელი.
33. ირაკლი კანდელაკი („თელასის“ ყოფილი გენერალური დირექტორის, აშკამად შპს „მეტეგარი-ენერჯეტიკის“, „ხრამისი 1-2“-ის გენერალური დირექტორის, დევი კანდელაკის ძმა, ა. ხეთაგურის და ნ. გვარამიას მეგობარი) – „თელასის“ სახელმწიფო ორგანიზაციებთან ურთიერთობის დეპარტამენტის ხელმძღვანელის მოადგილე.
34. სოფიო მიქელაძე (გიორგი ჩახნაშვილის დედაშვილი) – სსიპ მანდატურის სამსახურის კანცელარიის კოორდინატორი.
35. ვლადიმერ გლაგაცკი (ყოფილი გენერალური პროკურორის, მურთაზ ზოდელავას ქვისლი) – კომუნიკაციების მარკეტინგული ეროვნული კომისიის მარკეტინგული დეპარტამენტის წამყვანი სპეციალისტი.
36. ლევა დადელაშვილი (პარლამენტის წევრ ირმა ნადირაშვილის მუღი) – ჯანდაცვის სამინისტროს მედიასთან ურთიერთობის სამმართველოს უფროსი სპეციალისტი.
37. ირმა ქიტიაშვილი („ნაციონალური“ ყოფილი დეპუტატის, ს. ქიტიაშვილის და) – ჯანდაცვის სამინისტროს სამართლებრივი უზრუნველყოფის სამმართველოს უფროსი.
38. ნათია ჟღენტი (შს მინისტრის ყოფილი მოადგილის, შოთა ხიზანიშვილის მეუღლე) – ჯანდაცვის სამინისტროს ჯანმრთელობის დაცვის დეპარტამენტის რეგულირების სამმართველოს სპეციალისტი.
39. თამარ თუმანიშვილი (ვანო მერაბიშვილის ბიძაშვილი) – ჯანდაცვის სამინისტროს ერთ-ერთი დეპარტამენტის მთავარი სპეციალისტი.
40. თეონა ფანცულაია (მთავარი პროკურორის ყოფილი მოადგილის, დავით ჩხატარაშვილის ცოლის და) – ჯანდაცვის სამინისტროს საორგანიზაციო სამმართველოს მთავარი სპეციალისტი.
41. ნაზიბოლა გვაჯაია (ხარაგაულის „ნაციონალური მოძრაობის“ ყოფილი მასშობრივი დეპუტატის, ჯ. მადლაკელიძის მეუღლე) – ჯანდაცვის სამინისტროს საორგანიზაციო სამმართველოს სპეციალისტი.
42. თამარ მერაბიშვილი (მ. სააკაშვილის პილოტის მეუღლე) – ჯანდაცვის სამინისტროს საგანგებო სიტუაციების კოორ-

- დინაციისა და რეჟიმის დეპარტამენტის სპეციალისტი.
43. ნათელა ხმალაძე („ნაციონალური მოძრაობის“ წევრის, მ. წამალაშვილის მეუღლე) – ჯანდაცვის სამინისტროს იურიდიული დეპარტამენტის უფროსი.
44. მარინა მესხი (უზენაესი სასამართლოს თავმჯდომარის, კ. კუბლაშვილის მეუღლე) – ჯანდაცვის სამინისტროს სსიპ ადამიანთა ვაჭრობის (ტრეფიკინგის), მსხვერპლთა და დაზარალებულთა დაცვის დახმარების სახელმწიფო ფონდის უფროსი.
45. გურამ ვარშალომიძე (ლევან ვარშალომიძის მამა) – ტექნიკური უნივერსიტეტის სრული პროფესორი.
46. თამაზ სეფერთელაძე (კოკა სეფერთელაძის მამა) – ტექნიკური უნივერსიტეტის პერსონალიზაციის განვითარების დეპარტამენტის უფროსის მოადგილე.
47. ელგუჯა ქუთელია (ბათუ ქუთელიას მამა) – ტექნიკური უნივერსიტეტის სრული პროფესორი.
48. ნოდარ კოდუა (ირაკლი კოდუას მამა) – ტექნიკური უნივერსიტეტის სრული პროფესორი.
49. შუქური ბაქრაძე (დავით ბაქრაძის მამა) – ტექნიკური უნივერსიტეტის სრული პროფესორი.
50. მედიკო ალანია (ყოფილი პარლამენტარის, ზაზა გელაშვილის მეჯვარე) – სასჯელაღსრულების, პრობაციისა და იურიდიული დახმარების საკითხთა სამინისტროს (საპ-ის) სამმართველოს უფროსის მოადგილე.
51. თენგიზ კაველიძე (იგივე ზაზა გელაშვილის მეჯვარე) – სასჯელაღსრულების, პრობაციისა და იურიდიული დახმარების საკითხთა სამინისტროს (საპ-ის) თავმჯდომარის მოადგილე.
52. ნიკოლოზ მესხელი (შს ყოფილი მინისტრის ყოფილი პირველი მოადგილის, ამირან მესხელის მამა) – შპს „თბილისის სატრანსპორტო კომპანია“, შიდა აუდიტის და კონტროლის სამსახურის მთავარი სპეციალისტი.
53. ბაკურ დავითაია (ექს-მინისტრ პაპუნა დავითაიას ძმა) – კულტურისა და ძეგლთა დაცვის სამინისტროს ღონისძიებებისა და რევიზიების კოორდინაციის დეპარტამენტის რევიზიონალური პროგრამების სამმართველოს მთავარი სპეციალისტი.
54. ვლადიმერ გაბაშვილი (გოკა გაბაშვილის ძმა) – სსიპ სამედიცინო საქმიანობის სახელმწიფო რეგულირების სააგენტოს მონიტორინგის სამმართველოს მთავარი სპეციალისტი.
55. ნანა კალანდია (ელდარ კვერნაძის მეუღლე) – სსიპ სამედიცინო საქმიანობის სახელმწიფო რეგულირების სააგენტოს ინფორმაციული მართვის სამმართველოს მთავარი სპეციალისტი.
56. ლადო დავითაია (პარტია „ევროპელი დემოკრატების“ თანათავმჯდომარის, პ. დავითაიას დედა) – სსიპ სამედიცინო საქმიანობის სახელმწიფო რეგულირების სააგენტოს ნარკოტიკების ლეგალური ბრუნვის სამმართველოს უფროსი.
57. თეონა ლოლაძე (იმერეთის ლზმ-ის ყოფილი უფროსის, ი. არჩაიას მეუღლე) – სემეკის ადამიანური რესურსების მართვისა და საქმის წარმოების დეპარტამენტის მთავარი სპეციალისტი.
58. ნინო ბანცაძე (ხარაგაულის მასშობრივი დეპუტატის, მამუკა ჭყვიბიძის მეუღლე) – სემეკის ადამიანური რესურსების მართვისა და საქმის წარმოების დეპარტამენტის მთავარი სპეციალისტი.
59. ლია დავითაშვილი (შსს იმერეთის მთავარი სამმართველოს უფროსის, მამუკა დავითაშვილის მეუღლე) – სემეკის ადამიანური რესურსების მართვისა და საქმის წარმოების დეპარტამენტის მთავარი სპეციალისტი.
60. ნინო ლაშხია (ენერჯეტიკის ყოფილი მინისტრის, ალექსანდრე ხეთაგურის მეუღლე) – სემეკის საზოგადოებასთან ურთიერთობის დეპარტამენტის უფროსი.
61. ვასილ მახათაძე (სემეკის ყოფილი

- თავმჯდომარის, გურამ ჩალაგაშვილის მამიდაშვილი) – სემეკის სამეურნეო სამმართველოს უფროსი.
62. ნუგზარ ბუტიკაშვილი, (იგივე გურამ ჩალაგაშვილის მეუღლის ნათესავი) – სემეკის სამეურნეო სამმართველოს უფროსი სპეციალისტი.
63. ბეგლარ კაპანაძე (მ. სააკაშვილის ბუბის, შოთა წერეთელის ნათესავი) – საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტროს შიდა აუდიტის დეპარტამენტის უფროსი.
64. გიორგი გოგოლაძე (ჯანდაცვის ყოფილი მინისტრის, ურუშაძის ძმის ქვისლი) – სოციალური მომსახურების სააგენტოს ადმინისტრაციის უფროსი.
65. ლუიზა ჩალათაშვილი (საგარეო უფროსი გამგებლის, გია ჩალათაშვილის შვილი) – სოციალური მომსახურების სააგენტოს მეურნეობა-მზრუნველობისა და სოციალური პროგრამების დეპარტამენტის უფროსი სპეციალისტი.
66. ნათია ნადირაშვილი (პარლამენტარ ირმა ნადირაშვილის და) – სოციალური მომსახურების სააგენტოს ქვემო ქართლის რეგიონული ცენტრის უფროსი.
67. ლილე დიპარტელიანი (დიდარ ხაბუღიანის ბიძაშვილის მეუღლე) – სოციალური მომსახურების სააგენტოს ძველი თბილისის ცენტრის უფროსი.
68. გენადი კერძევაძე (თბილისის განვითარების ფონდის ყოფილი უფროსის, გიორგი საბანაძის ქვისლი) – სოფლის მეურნეობის სამინისტროს ადმინისტრაციული დეპარტამენტის უფროსი.
69. დავით ვეშაპიძე (საქართველოს ეკონომიკის მინისტრის ყოფილი მოადგილის ნათია თურნავას მეუღლე) – შპს „ვატრანსგაზ-თბილისი“, სადისტრიბუციო ცენტრის უფროსი.
70. სერგო მელაძე („ნაციონალი“ პარლამენტარის, გიორგი მელაძის მამა) – ივჯავახიშვილის სახელობის უნივერსიტეტის ტურიზმის სკოლის ხელმძღვანელი.
71. ივაშვილი კვერნაძე (ელდარ კვერნაძის და) – ივჯავახიშვილის სახელობის უნივერსიტეტის ზუსტი და საბუნებისმეტყველო ფაკულტეტის დეკანის მოადგილე.
72. ნინო ლომთათიძე (რეგიონული განვითარებისა და ინფრასტრუქტურის ყოფილი მინისტრის, რამაზ ნიკოლაიშვილის დის შვილი) – საავტომობილო გზების დეპარტამენტის ადამიანური რესურსების მართვისა და ადმინისტრირების განყოფილების უფროსი.
73. მარიკა გოდებერელიძე (პრეზიდენტის მრჩეველის, გიორგი გოდებერელიძის და) „საქართველოს რკინიგზის“ კადრების სამსახურის სპეციალისტი.
74. ზურაბ ქარდავა („საქართველოს რკინიგზის“ ყოფილი გენერალური დირექტორის, ი. ეზუგბაიას ბიძა) – „საქართველოს რკინიგზის“ სამედიცინო სამსახურის უფროსის მოადგილე.
75. მეგი ყურკაციშვილი (იგივე ეზუგბაიას ბიძაშვილი) „საქართველოს რკინიგზის“ მომსახურების ცენტრის მთავარი სპეციალისტი.
76. რევაზ მამუკაშვილი (ვანო მერაბიშვილის დედაშვილი) „საქართველოს რკინიგზის“ საინფორმაციო-სატელეკომუნიკაციო ტექნოლოგიების სააგენტოს უფროსის მრჩეველი.
77. ნინო ფხაკაძე (ეზუგბაიას ცოლის მეჯვარე და შვილის ნათლია) „საქართველოს რკინიგზის“ იურიდიული სამსახურის უფროსი.
78. მიხეილ ქავთარაძე („ნაციონალი“ ირაკლი ქავთარაძის ძმა) საბაჟო დეპარტამენტის უფროსის მოადგილე.

„სია, რომელიც ახლა წარმოგიდგინეთ, ზღვაში წვეთია იმასთან შედარებით, რასაც სააკაშვილის ხროვა აკეთებდა. როგორც ხედავთ, თითქმის ყველა საჯარო სამსახური გაჯერებული იყო „ნაციონალიზაციის“ ნათესავ-მეგობრებით და ნათელ-მირონებით. როგორ ფიქრობთ, არ უნდათ ამით უკან მობრუნება, თუნდაც სისხლის ფასად?“, – წერს სტატიის ავტორი.

“სახელმწიფო აღიარება იზაღვრება პარტიისთვის და კვლავიან პარტიისთვის” კომუნისტური და კვლავიან პარტიისთვის — ანუ ასახვას აწერს

დაიხ, სახელმწიფო აღიარება იზაღვრება პარტიისთვის და კვლავიან პარტიისთვის... ამ გამოთქმამ, რომელიც ნაპოლეონს ეკუთვნის, გამახსენა ნაციონალი “სეგვების”: გიგი ბოკერია, ნიკოლოზ რურუას, გიგი წერეთლის, გიგი გვახარია, ნინო კალანდაძის, თამარ ჩერგოლიშვილის, ელენე ხოშტარია, გიორგი ბარამიძის და კიდევ სხვა “არისტოკრატების” დამოკიდებულება ბიძინა ივანიშვილის მიმართ: პირდაპირი თუ ნარტყული ავღებთა და ირონიით, მისი ჭორვილელობის ზიზღნარევი ხაზგასმით.

ახლა მინდა ვკითხო: როგორ ხართ, ბიჭებო? ამ ჭორვილეობა კაცმა ბუდე ხომ არ დაგინერიათ? ვაი რომ, ვეღარ იქნებით ხასიათზე, ვაი რომ, მიიღია თქვენი ბაირამობის საათი, სეირნობანი და თავაშვებული გულობანი ნიუ-იორკსა და ვენაში, პარიზსა და ლონდონში, ბრიუსელსა და პონგ-კონგში. ვაი, რა მაყუთი დაკარგეთ, რა სავარძლები, რა შესაძლებლობანი.

როგორ იყავით მოკალათებულნი ქართველი ხალხის კისერზე და ახლა ამ ვიღაც ჭორვილეობა... ოჰ-ოჰ-ოჰ!!! რა გულის-მომკვლეულია ეს ყველაფერი თქვენთვის, მაგრამ რაღას იზამთ, ძალამ მიგატოვოთ, ბატონებო, დაიშრიტა თქვენი ბოროტების ჭურჭელი, შურისძიების შანსი ხელიდან გავისხლტათ და ხართ ახლა გეჰენის ცეცხლში ჩავარდნილები, ვაი რომ, ამჯერად ვერ აისრულეთ მოწყურებული სურვილი მკვლელობისა, რომელიც ემბლემად უზის თქვენ მოღვაწეობას.

“ხიხობად” და “ვაკელებად”, “ქაჯებად” და “სევეცებად”, “ადგილობრივებად” და “ნამორთულებად” როდიდან დაიწყეს პოლიტიკოსების დაყოფა. და თუ ამ თემასთან დაკავშირებული კომენტარების გაცნობისთვის დრო არ დაგეგნებათ, დარწმუნდებით, რომ ეს, დაახლოებით, იმას ნიშნავს, ხონის ცენტრში დაბადებულმა ვინმე “ნიორამ” სოფელ გორდში ვეხადგმულ ვინმე “კაკიას” სულ ქაჯი და დეგენერატი ეპახოს...

ისე, ასეთ რეაქციებს რომ ვკითხულობ ან ვუსმენ, ხან ძველებური ბრძნულად ნათქვამი მახსენდება (“ათასად კაცი დაფასდა,

ათი ათასად ზრდილობა”), ხან კი იოსებ გრიშაშვილის საბავშვო ლექსი – “ბაქია და მკვებარა!”

ძალიან ცუდია, რომ ამ თაობებს არ მოუწრო იმ სახელმძღვანელომ, რომელშიაც დიდი იაკობ გოგებაშვილის სიბრძნით ჩადებული იყო ბევრი ისეთი ნაწარმოები, ბავშვი რომ ჭკუას, გონებას, პატრიოტიზმს, ადამიანებისადმი სიყვარულს, უფროს-უმცროსობას, ზნეკეთილობას სწავლობდა და ეჩვეებოდა...

ახლა? ჩემს მტერს! ჰოდა, დავიჯერო, ყველა ეს უჯიშო, უზრდელი და უმადური მართლა ღომია-შაშინის “რეფორმირებულ” ბავაბაღ-სკოლაში 18 წელს მიტანებული შეიყვანეს? ნეტავ, ამდენი უდევლო დოქსოპული, ამდენი დაუნახავი, ამდენი უხელო, ბაქია და მკვებარა საიდან განჩნდა ამ ქვეყანაზე?

ადამიანისათვის სიცოცხლე უმდებრება იქნებოდა, სიკეთის გამარჯვების რომ არ სჯეროდეს. ჩვენ ველოდით ამ გამარჯვებას. რა კარგად უთქვამს იმ სულმნათს: “ბოროტსა სძლია კეთილმა, არსება მისი გრძელია”. „ნაციონალურ მოძრაობას“ ლიდერი აღარ პყავს. ამ პარტიამ 15 წლის განმავლობაში ვერ მოახერხა განახლება, ზუსტად ის დაეშინათ, რაც რესპუბლიკურ პარტიას, რომელიც 20-25 წელია, არსებობს და აღარავის აინტერესებს. გიგი თარგამაძე ამ პარტიისთვის ბალასტი იყო. სააკაშვილმა ზურაბ ჟვანია გაწირა და მაგას დაინდობდა?! მანქანა არჩევნებამდე სამი დღით ადრე, ზუსტად იმ დროს აფეთქდა, როცა “რუსთავი 2”-ის ეთერში “ნაციონალური მოძრაობის” პრეზენტაცია იყო. მეორე დღეს საქართველოს ვიზა-ლიბერალიზაციის საკითხი წყდებოდა და, ამავ დროს, მათი აქცია იმართებოდა. ასეთი დამთხვევები შემთხვევით არ ხდება, მაგრამ მიუხედავად იმისა, რომ მოპარული ფულების ხარჯვით ცდილობდნენ საზოგადოების მობილიზებას, რესპუბლიკის მოედანზე 7 ათასი კაციც ვერ შეაგროვეს. ეს სამარცხენო პარტია ინგრევა – “ამ არჩევნებზე ნაციონალური ბოროტებისთვის თავის წაჭრა მოხდა!”

დღე-დღეზე ველოდები, როდის გამოაბუნძულდები სააკაშვილს ოდესიდან, რომ მისი ეტაპირება მოხდეს! ყველა მისი თანამოაზრე თანამდებობებიდან პანწურის კერით გამოყარეს. სააკაშვილი დღეს ზეროა, ზერო – აბსოლუტური ნული! როგორ ფიქრობთ, ევროპის საბჭომ არჩევნებამდე სამი დღით ადრე საეზო რეჟიმთან დაკავშირებით მხარდაჭერა შემთხვევით გამოუცხადა საქართველოს? ევროპის მხრიდან ასეთი განცხადების გაკეთება იმას ნიშნავს, რომ სააკაშვილის, როგორც პოლიტიკოსის დღეები დათვლილია. თუკი ახლა ნაციონალები კიდევ ფაფხურობენ, არჩევნების შემდეგ საერთოდ განუდებიან, გაქრებიან! დასავლეთი მალე მიაფურთხებს და იტყვის – შევართე საკნებში, მაგათი დედაცო... კიდევ ერთხელ ვამბობთ – წესია ასეთი – როდესაც აგენტები საჭირო აღარ არიან, თავიანთ ადგილს მიუჩენენ ხოლმე. ნახმარ და გამოყენებულ ნივთს სადაც მოსვრიან, თქვენ თვითონ მიხვდით.

მიხეილ სააკაშვილი ძალიან რთულ მდგომარეობაშია, ის არის ძალიან მიძიმედ დამარცხებული პარტიის ლიდერი. მიხეილ სააკაშვილმა მოატყუა თავისი მხარდამჭერები, თავისი აქტივისტები. მიხეილ სააკაშვილი ატყუებდა მათ არჩევნების წინ, იცოდა ზუსტად, რომ დამარცხებისთვის იყო “ნაციონალური” განწირული, მაგრამ არასწორ მოლოდინებს უქმნიდა თავის აქტივს. დღეს, ბუნებრივია, ცდილობს ამ სიტუაციიდან თავის დაძვრენას. ამის გამო აკეთებს ის სხვადასხვაგვარ განცხადებებს. ის არის არეული და მისი მდგომარეობა არის გასაგები. სააკაშვილს უწევს მოტყუებული აქტივისტებისთვის მისი ახსნა, თუ რატომ უქმნიდა არასწორ მოლოდინებს “ნაციონალური მოძრაობის” მხარდამჭერებს. “ნაციონალური მოძრაობა” ჯერ კიდევ არჩევნებში წაგებამდე იყო რთულ მდგომარეობაში.

“ნაციონალური მოძრაობაში” არის სერიოზული კრიზისი, ეს პარტია არის სერიოზული დაპირისპირების ზღვარზე, რაც პრინციპში არის ლოგიკური შედეგი იმ პროცესებისა, რომელიც ბოლო დროის განმავლობაში განვითარდა.

საუბედუროდ, ნიკანორ მელიას უზრდელობა ყველაზე უშირბო!

(ანუ, ვაშლი ყოველთვის არ ეცემა ვაშლის ხესთან ახლოს...)

ორმაგი სტანდარტებითაა გაჯერებული პოლიტიკური და არასამთავრობო სექტორი, მედია და ზოგადად – საზოგადოება. რამდენმა ნახა კადრები – როგორ შეურაცხყოფდა “ნაციონალური მოძრაობის” ერთ-ერთი ლიდერი ნიკანორ მელია ჟურნალისტებს და როგორ უემოციოდ და ურეაქციოდ წაიარა ამ ამბავმა... საუბედუროდ (!) შეირგო ყველა მხარე!

მოკლედ, რამდენიმე დღის წინ, ცენტრალური საარჩევნო კომისიის შენობასთან, “ნაციონალური მოძრაობის” გამაფრთხილებელ აქციაზე, ნიკა მელიამ, ტელეკომპანიებს – „GDS“-ს, „იმედს“, „მეგისტროს“ და „საზოგადოებრივ მაუწყებელს“ ბოიკოტი გამოუცხადა!

“იმიტომ, რაც თქვენ დღეს იკადრეთ, თქვენთან ლაპარაკს არ ვაპირებ. თავს ვიკავებდი, მაგრამ ყველაფერს აქვს საზღვარი. კმარა, თქვენ ხართ ივანიშვილის ჯიბის ტელევიზია! არცერთ თქვენს კითხვაზე პასუხის გაცემას არ ვაპირებ!” – იღვა ნიკანორ მელია და ასე ჯირყვნიდა ჟურნალისტებს.

ხო, ჟურნალისტებს ჯირყვნიდა ის ნიკანორ მელია, რომელიც იმ პოლიტიკური ძალის ერთ-ერთი ლიდერია, რომლის სინდისზეც არის 2007 წლის 7 ნოემბერი და „TV-იმედის“ დარბევა.

იმ ნიკანორ მელიაზე გესაუბრებით, რომელიც იმ პოლიტიკური ძალის ერთ-ერთი ლიდერია, რომლის სინდისზეც “TV-იმედის” დარბევა, “TV 202”-ისა და “მზის” მაუწყებლობების შეჩერება და დახურვა; გესაუბრებით იმ ძალაზე, რომელიც გამომცემლობა “სამშობლოს” დარბევის ორგანი-

ზატორი და არაერთი სხვა მედია-საშუალების განადგურების მებრძოლს! დაიხ, ჟურნალისტებს ტუქსავდა ის ნიკანორ მელია, რომელიც იმ პოლიტიკურ ძალას წარმოადგენს, რომლის “მოღვაწეობაშიც”, გარდა ტელევიზიებში შეგარდნის კიზოდებისა, გეხვდება პოლიტიკოსების გაჩერებას და კონკრეტული ჟურნალისტების დატერორების ფაქტები!

ისიც გემახსოვრებათ, აკაკი ბობოხიძემ ირაკლი იმნაძეს ხელი რომ გაართვა... არც ის დარჩებოდა თქვენი მეხსიერების მიღმა – 2011 წლის 26 მაისს როგორ გაუსწორდნენ ფიზიკურად ჟურნალისტებს – მათ შორის, ყველაზე სასტიკად, იმ დროს “სახვად-დასავალის” ჟურნალისტს და დღეს უკვე მედიაპოლიტიკურ “რეპორტორს” გენერალურ დირექტორს გიორგი მამაცაშვილს და ასევე, გახეტ “სახვად-დასავალის” ჟურნალისტს ბექა სიხუცაძეს.

დაიხ, ეს ის ნიკა მელიაა, რომელიც ახლო წარსულში, „იმედის“ ჟურნალისტს, გურამ როგავას, სიტყვიერად იმის გამო დაუპირისპირდა, რომ ჟურნალისტმა კითხვა დასვა. შეხსენებისთვის: “ნაციონალური მოძრაობაში” ბოტანიკურ ბაღში ჟურნალისტებს ის ადგილი დაათვალიერებინა, სადაც მათი ინფორმაციით, ბიძინა ივანიშვილი ჰესის აშენებას აპირებდა. ჟურნალისტმა მელიას კითხვა – დოკუმენტებში ივანიშვილის კვალი იკვეთება თუ არაო და მელიამ არც აცხადა, არც აცხელა და – “ამ შეკითხვას მარტო „იმედი“ თუ დასვამდა, ლოგიკურად იაზროვნეთ, სხვას ვის უნდა სჭირდებოდეს ჰესის”, – ჩხუბი დაიწყო. ანუ, თუ ჟურნალისტს მელიასთან კითხვა გაუჩნდა და ნათქვამის დოკუმენტურად დასაბუთება სთხოვა – მიკერძოებული და ცუდი ჟურნალისტი.

თურმე, ამათ სიტყვაზე უნდა ვენდოთ.

მოკლედ, როცა მოელი “ნაციონალური მოძრაობის” წარსული ჟურნალისტების შეურაცხყოფა და ჩაწიხვის მცდელობაა, ზუსტად ვიცი, არც არავის გაუკვირდება ნიკანორ მელიას ასეთი დამოკიდებულება მედიის წარმომადგენლებისადმი. მათი ჩვევაა ეს – მოთავარია, “რუსთავი-2”-ის პატივცემულ ჟურნალისტებს და ბატონ “რუსთავი-2”-ს არ შეეხოს ვინმე, თორემ დანარჩენი რა მოსატანია და რა სალაპარაკო! აბა, წარმიდგინეთ, მსგავსი რამ “ნაციონალური მოძრაობის” კარის მედიისთვის (!) “რუსთავი 2”-სთვის და მისი ჟურნალისტებისთვის რომ ეკადრებინა ვინმეს, ხომ შეძრავდნენ მსოფლიოს?! ხომ ვიცი, ბატონებო?!

გიციტ, სისხლში აქვთ “ნაციონალური მოძრაობა” და მის წარმომადგენლებს მედიის სიძულელი და ამას ახერხებენ ყველა ფლანგიდან – მთავრობაში იქნებიან, თუ ოპოზიციაში... სადაც არ უნდა იყვნენ, მინც მოახერხებენ და მიაყენებენ შეურაცხყოფას ჟურნალისტებს და რაც მოთავარია, დაუმსახურებლად, უსამართლოდ და ამ ყველაფერს, ყველა შეირგებს!

ასე არ არის? – ვინმემ გასცა, თუნდაც ზრდილობიანი პასუხი მედიას უზრდელო ცინიზმზე არა! არადა, სამწუხაროდ, დუმილი ყოველთვის არ არის ოქრო...

P.S. “ცოდვა” გამხეილი სჯობს... ეს, ის ნიკანორ მელიაა, რომლის მამაც, ანზორ მელია – ცნობილი კარდიოლოგი, დამსახურებული ექიმი და არაერთი ჟურნალისტის ქომაგი და მეგობარია, და რომელსაც ჟურნალისტებთან, არასდროს არაფერი შეშლია! სამწუხაროა, მაგრამ, თურმე, ვაშლი ყოველთვის არ ეცემა ვაშლის ხესთან ახლოს...

დიანა ლიპარტიანი

კითხვა ფრულაი რა... გონივრული

რად არ გვევლიძვს?

ვინ და რატომ მისცა ვიზა, რად გაულო კარი რიზამ, ძებნილს,

ვინც არ ფარავს მიზანს, რომ უამრავ ფარსავს იზამს? როცა ძალზე სარფიანი

შეთქმულისთვის სარფი არი და ჰგონია თავის ქებად

სისხლისღვრა და ამბობება! ნუთუ არვის არ აშინებს,

რა ძაფები აკავშირებს დე ფაქტოდ და დე იურედ

გიულის და გიულის და თემურის – მიშას ბიძას?.. რად არ გვევლიძვს,

რად არ გვევლიძვს? ბატონო რედაქტორო, მიმარნია,

რომ თურქეთის ქალაქ რიზაში სააკაშვილის ყოფნას აუცილებლად უნდას მიეცეს სათანადო და დროული შეფასება

დანაბვიანებული გზა

პასუხად „ხუთიანი“ ამომხუთველ ორმოცდახუთს

მწარე ხსოვნა შეგვრჩა ცოცხლებს და როდესაც ვიღაც ცოცხებს,

გვირჩევს ცოცხებს და კვლავ ცოცხებს გვიბრდება,

დაფიონის ამ ფიორი სიყვალბით და აფიორით

ჩვენი ზეცა აღარ დაიბინდება! ვისაც უნდა რიარია,

სწორედ მისი პიარია მოწოდება მავანთა; ლაშა ხარ თუ ნიანია,

არა მარტო გვიანია, – ვერ გრძობთ, რომ ნაგვიანია გზა უკუღმა მავალთა?!

ალექსანდრე შენგელია

მალიმარო, მარბალევი

ჯერ აფხაზეს გადავუვლით, დავბრუნდებით და დედას

მოგ-თ, მეგრელებო!

შენდრონიელევიშ რსძინი

ლიმას ქომოლობა ოკო, ლიმას ოკო დიდი ნძალა,

ლიმას გერგეხევი ოკო, ლალსუ ლიმა ვადვანძალათ...

ქიეფშინათ, მალიმარი მამელუქევიში ცქვაფა,

ლეკურიში მორქია დო ცხენ-კიდირით ეკონთხავა...

ვაარწყეთო, გვალე მავნა დუღმა მინოლუაფირი,

მარგალ დიხას ქითოდვას ზურა, რაკვალ ელაფირი...

მალიმარო მალართითე, მიდვას აძახ ბოშიშ გური,

ზოხო-ზოხო ვექიმინე ოქიმნალი ოცქვაფური... ჩქი – მარგალემს მითინწკუმა

დანდურაფალ ვემეჯდონა, კორ მოკონა, ნამსით უჩქუ მოლიმევიშ ეწოჯდონა... მუჟამს ართო ქიპითენი ჩქიმდა მითინს ვეწარინე,

ართო ეკიბკათუთენი თენეფს განთხზა ვევიარინე... აბა, არმაქ გეხაზირით, მალიმარო, მალიმარო, გურმანგარო ქიეგდირთათ ომარგალემს მთხილარო!.. რამაზ კუპრა

ამერიკის შეერთებული შტატების ცენტრალური სადაზოვერში სამმართველოს 1945 წლის დირექტივა

(ალენ ლანის დოკუმენტი – დასასრული)

დამტკიცებულია, რომ ადამიანებმა და მისმა უახლესმა წინაპრებმა, როგორც ყველა ჯგუფურად მცხოვრებმა ცხოველებმა ევოლუცია განიცადეს. ბუნებრივი გადარჩევის ჯგუფური ფორმის ძლიერი კონტროლის ქვეშ, როცა უჯირუბიან არა იმდენად ინდივიდები, რამდენადაც ჯგუფები, ყოველ ასეთ ჯგუფში, ისევე როგორც ადამიანთა საზოგადოებაში, ეთოლოგების დასკვნით იმარტივებული წყობა გარდუვალია, რადგან არ სურსოში ჩვენ სხვა პროგრამა არ გავაჩნია. „არ არის პროგრამა, არ არის რაიმე ფიქტური ქცევა“. თუ გვინდა წესრიგის დამყარება თუნდაც ორ ადამიანს შორის (მფრინავების ან კოსმონავტების შემთხვევაში), ერთ-ერთს უფროსად ვინაწინავთ, ანუ ვიყენებთ დაქვემდებარების პრინციპს. ჩვენი საზოგადოების ძირითადი უბედურება ის არის, რომ ძველ, ძირითად პროგრამებთან ერთად განდაც მცირე, მაგრამ ახალი პროგრამები, რითაც იმართებიან საზოგადოებრივი ჯგუფები. დომინანტი შეიძლება გახდეს საზოგადოებისათვის საშიში, ამორალური, გაუწონასწორებელი და ფსიქიკურად დაავადებული პირი. საკმაოდ ხშირად ხდება, რომ ყმაწვილი, რომელიც ბავშვობაში სუსტი და დანაგრული იყო ხშირად აკვებდა შეტაკებებს თანატოლებთან, მოზრდილებთან ბროლას „რანგისათვის“ სხვადასხვა საშუალებებით – ინტრიგებით, სხვისი შევიწროვებით და დევნით ახდენს. თუ მოახერხა ძალაუფლების მოპოვება, მას აუცილებლად ბოროტად გამოიყენებს.

კაცობრიობა ათასწლეულების წინ გრძობდა ამ საფრთხეს და ინტეგრირებდა ბროტაში გონება მას ერთ იდეას, ჯგუფში ყველა ადამიანის თანასწორობას უპირისპირებდა. კრძალავდნენ ყოველგვარ დაქვემდებარებას, ჯგუფიდან აძევებდნენ, ან სულაც კლავდნენ რაიმეთი გამორჩეულს, რის შედეგადაც ღებულობდნენ ანარქიას, რომლის დროსაც ძალაუფლებას აუცილებლად ამორალური, ფსიქიკურად დაავადებული პირი ეპატრონებოდა, რაც ჩვენს თავზე სულ ახლახანს გამოცვალდა. ამიტომ საზოგადოების მართვის (წყობის) ერთადერთი გზა არის ურთიერთ დაქვემდებარების პრინციპი. ამას მოითხოვს ადამიანთა ბიოლოგიური არსი.

ყველა ნორმალურად ფუნქციონერებადი სახელმწიფო აგებულია ურთიერთდაქვემდებარების, ეგრეთ წოდებულ პირამიდის პრინციპით. წვეროს 10% უკავია სახელმწიფო მართვლობას. მის შემდეგ მოდის სახელმწიფო ინსტიტუტების 20% (ჯარი, პოლიცია, პროკურატურა და სხვა). დარჩენილი 70% არის საზოგადოების ის ნაწილი, ვინც მატერიალურ და ინტელექტუალურ დოვლათს ქმნის. პირამიდის წვეროზე სტიქიური დომინანტის ნაცვლად, იერარქიის უმაღლეს საფეხურზე, წამყვან მდგომარეობას

იკავებს პიროვნება, რომელიც ჯგუფმა აირჩია, ან დანიშნა საკმაოდ რაოდენობის დადებითი თვისებების გამო.

რა წყობის მატარებლები ვართ ჩვენ, ქართველები? ალბათ ორი ერთმანეთთან წვეროებით შეერთებული პირამიდები. ზედა პირამიდა სახელმწიფო მმართველობაა, ქვედა ხალხი. არ ვიცი, ამ პირამიდებს შორის ვერანაირი კავშირი ვერ გამოვჩინებ, ალბათ ერთი, წარსულში საერთო, წინაპრები გვყავდნენ. მათი აზრები, მორალი, მიღებული კანონები, ქმედებები, თითქმის ყველა სფეროში ხალხის მოთხოვნისაგან რადიკალურად განსხვავებულია. ხმების სამათხოვროდ და მოსასყიდად, მხოლოდ ოთხ წელიწადში ერთხელ, მცირე დროით, ხალხს „დასაბოლოებლად“ ჩამოდიან ციდან დედამიწაზე ათასგვარი დაპირებებით.

ვინ არის ეს ხალხი, ვინც თავს პოლიტიკოსებად მოიხსენიებს? თუ უნახავს ვინმეს მათი პოლიტიკურ-ფილოსოფიური ნაშრომი? არანაირი შემოქმედება, ყოველგვარი ანალიზის გარეშე ბრძად „გვტყუიან“ და თავს გვახვევენ ევროპულ კანონებს. სად არის აქ დემოკრატია? ვინ ეკითხება ხალხს? არა და გვარწმუნებენ დემოკრატიულ სახელმწიფოს გაშენებთ. თუ რა დამართა ევროპულმა კანონებმა თვითონ ევროპას, სახეზეა. დღეს ექსპერტები მას ბებურ ევროპად მოიხსენიებენ და უახლოეს მომავალში იქ მცხოვრები თეთრი რასის გადაშენებას წინასწარმეტყველებენ. ეს ის ცხოვრების წესი და კანონებია, რომელმაც ევროპა ამ დონემდე მიიყვანა. ჩვენ პატარა ქვეყანა ვართ, ევროპულ ცხოვრების წესსა და ფონიან კამფეტებზე დახარბებულები, ჩვენი უთაობითა და „მეგობარი“ ქვეყნების აქტიური დახმარებით, ღრმა ტკიბილ ძილში მყოფები ისეთი გულმოდგინებით ვანგრევთ ქვეყანას, რომ ევროპელებს დროსა და ხარისხშიც გაუწვდარი. სულ რაღაც 25 წელში მოვახერხებთ და გავანახვერეთ ჩვენი მოსახლეობა, განათლებურთ ეკონომიკა, მოვსაპოვებთ, დაეკარგეთ რუსეთის მიერ შეკოწიწებული ტერიტორიები. დანარჩენი ყველამ თვითონ დაამატოს.

მაინც ვინ არის ეს ხალხი ვინც დღეს ჩვენ ქვეყანას მართავს? მე მათ იმ ქაფს ვადარებდი, კახელ კაცს (ისინი ამ საქმეში პირველები არიან) ხაშლამის ხარშისას სუთა წვერის დაყენებაში ხელს რომ უშლის და მოცილებს ჭირდება. ვფიქრობდი, ქაფის მოცილებით ქვეყანას ეშველებოდა, რომ არა ერთი კარგი მეცნიერული ცდა. მეცნიერებმა თავგების გარკვეულ ჯგუფს საკვების მოპოვების ხერხები შეასწავლა (თავები ადამიანთა მსგავსად საზოგადოებებს ქმნიან). საკვების მოპოვებისას, საზოგადოება მყისვე ორად გაიყო. აქედან 80% საკუთარი შრომით მოიპოვებდა სარჩოს, დარჩენილი 20% ძალადობდა ან ქურდობდა. საზოგადოებას მოაცილეს რა მუქთახორები, სულ მცირე დროში თანაფარდობა მყისვე აღდგა. ეს ბუნების კანონია. მისი ევოლუ-

ციური გზით შეცვლა საკმაოდ ხანგრძლივი პროცესია და მისი დაჩქარება მხოლოდ გენეტიკურ ჩარევით არის შესაძლებელი. ჩვენი ძირითადი უბედურება არის ძალაუფლების უნებური შეპყრობილი, მუქთახორების გაცილებით მაღალი პროცენტი.

არავინ იფიქროს, რომ ვინც შენზე ძალაუფლების მოპოვება გადაწყვიტა, მას შენს სასიკეთოდ გამოიყენებს. ესეც ბუნების კანონია. დომინანტობაზე მოძალადე პიროვნება საშიშია. ხალხს უნდა იცნობდეს და ენდობოდეს. ქართულ სუფრაზე თამადას (დომინანტს) ყოველთვის ხალხი ირჩევს.

როგორც კახელი მზარეულისათვის ქაფის, ასევე საზოგადოებისთვის მუქთახორების მოცილება, საკმაოდ მტკივნეული პროცესია. საზოგადოებრივი თვალსაზრისით ამ პროცესს რეგულაცია ჰქვია. რაც მივიღეთ 2012 წლის ოქტომბრის პატარა უსახელო დემოკრატიული არჩევნებიდან, სახეზეა. დიდ ურდოდან მიღებული დირექტივებით, ქაფს ქაფი დაგვამატებინეს, პროცესი „კოაბიტაციად“ მონათლეს და სუფთა ხაშლამის ვინ ჩივის, ამღვრეული წვერით „გვეჭვიპავენ“. გვეჭვიპებინან, დემოკრატიულ სახელმწიფოს აშენებთ და არა გაქვთ უფლება ქვეყნის დამაქცევლები დასაჯოთ. არა და ამას ის „მეგობარი“ ქვეყანა გვეუბნება, რომელშიც „ხალხის“ არჩეულ პრეზიდენტებს, ერთი მუჭა ხალხის ინტერესებისაგან განსხვავებული ქმედების გამო ორშაზრად ავორებენ. ქვეყანას აცხოვრებენ რუსეთის შიშით (იდეოლოგია) და ქვეყნების ნაძარცვი ქონებით (მეორე მსოფლიო ომის შემდეგ, ოქროს მარაგის 2/3-ს ამერიკა ფლობდა, აქედან მხოლოდ საფრანგეთმა მოახერხა საკუთარი ოქროს დაბრუნება, რასაც დე გოლის პრეზიდენტობა შეეწირა (არის ვერსია, საცაფი-7, რომელიც ტყუპების სარდაფში იყო განთავსებული, სადაც ჩინეთის ოქრო ინახებოდა. იგი აფეთქების შემდეგ (ვარდოლი აღმოსინდა). ქვეყანა, რომელსაც ისტორია არ გაანია, ძალადობაზე აგებული და სხვადასხვა ერების კონგლომერატს (აჯაფსანდალს) წარმოადგენს, საუკუნეების განმავლობაში ჩამოყალიბებული ხეობით, სარწმუნოებით და ა. შ., ერების მოსახლობად, დაღესის პროგრამით გათვალისწინებულ ყველა საშუალებას იყენებს. ბიბილო-გადაკრულმა ნაცებმა პასპორტიდან გაგვექრეს ეროვნების ჩანაწერი, წინ წამოსწიეს და უმაღლეს დონეზე აიყვანეს სექსის თემა, რაც გენოფონდის გადაშენების ერთ-ერთი ძირითადი საშუალებაა. ფართოდ გავრცეს კარიხების გადასხვა სექტებსა და სარწმუნოებებს, რასაც დიდი დამანგრეველი ძალა გაანია. რა დღეში იყოფება დღეს არაბული სამყარო, როგორ დაატრეს დიქტატორებს თავები, როგორი დემოკრატია დაამყარეს და რა დღეში იმყოფებიან დღეს ეს ქვეყნები, ამის დანახვას დიდი ფილოსო-

ფოსობა არ ჭირდება. ჩვენმა ვაიპოლიტიკოსებმა სულ მცირე დროში მოახდინეს საზოგადოების დაცალკეება (ცუდი კორუმპირებული მასწავლებელი და ექიმი, ჩარეცხილი ინტელიგენცია, და ასე უსასრულოდ), ადამიანებს შორის დათესეს უნდობლობა და ურთიერთშიში. ამ ჩამონათვალს კიდევ ბევრი შეიძლება დაემატოს. არაფერ ამაზე ქოცები ნაცებს არ ეღაპებინან, პირიქით, მათ ქმედებებს ახლა უკვე პარლამენტში სათანადო კანონების მიღებით ამტკიცებენ. ესენი ორივე ერთი და იგივე „მეგობარი“ ქვეყნებისგან თავს მოხვეული იდეოლოგიის მატარებელი ხალხია და ერთი ხელით იმართება. ამას ადვილად დაინახავთ არჩევნების წინ. ზოგი დიდ ურდოში დარბის „საქმის ჩასაწყობად“, ზოგიც „საქმეს“ ადგილზე აგვარებს.

ვინ გვმართავს? რას ეფუძნება ჩვენი დემოკრატიული წყობილება? მმართველობაში გვეყავს: პრემიერი, პრეზიდენტი (დღემდის ვერ გაურკვევიათ საკუთარი უფლებამოვალეობები). თითქოს ბევრი გვექონდეს და თავზე გადმოგვიდოდეს, პრეზიდენტიც გავიხადეთ სარჩენად. პარლამენტი თითქოს ხალხის ხმისა და აზრის გამტარებელია.

არასამთავრობო. მალე მათ უკითხავად საკუთარ ცოლთან ვერ დაწვები, ან ბავშვს ვერ მოეფერები, ციბირი უკან დაგრჩება. მათი აზრების უარყოფის შემთხვევაში პატრონებთან გარბიან „ჩასაშვებად“.

მეოთხე ხელისუფლება – მასმედია, რომელსაც ლომის წილი უდევს ხალხის გამოთავყანებასა და ქვეყნის ნგრევაში. ძალაუფლების უნებური შეპყრობილი, საქმეში ხელმოცარული, რამდენიმე კაცისგან შემდგარი ოპოზიციურ-პოლიტიკური პარტიები. რატომ მოიხსენიებენ თავს ამ ფორმით ჩემთვის გაუგებარია. მათი გენერალური ხაზი და იდეოლოგია ერთია – ნატო, ევროკავშირი. ცნობისათვის: ჩინეთში პარტიების რაოდენობაა 12. თითოეულ პარტიაზე მოდის 108.966.083 სული მოსახლე. საქართველოში რეგისტრირებულია 220 პარტია. თეორიულად თითოეული პარტიის იდეოლოგიის გამოხარბეულია 20.337 მოსახლე. „აი, ამას ქვია ქართველების ერთად დღობა“ კიდევ ბევრის დამატება შეიძლება, მაგრამ ესეც საკმარისია მარტივი დასკვნის გამოსატანად:

ჩვენ თავს მოგვახვევს მართველობის ანარქიული სისტემა, რაც ბუნებაში არ არსებობს, სადაც არავინ არაფერზე პასუხს არ აგებს. ასე თავმოჭრილებს, გემართავენ ჩვენი „მეგობარი“ ქვეყნის ხელით ბიბილოგადაკრული ჩინოვნიკები. ქვეყნის უბედურება ის არის რომ გვარწმუნებენ დემოკრატიულ სახელმწიფოს გაშენებთო რაც ხალხს დიდი ხანია არ სჯერა. წარმოდგენისათვის, ჩვენი ქვეყნის მმართველობა იგივეა, რაც ქართული სუფრა თამადის გარეშე.

რომან კენიოზვილი, მეცნიერებათა დოქტორი

რეპორტაჟი ზვიად გამსახურდიას ფოტოგრაფის ფოტოგრაფიულიდან

ჩვენ ყოველთვის დიდ ადამიანებზე ვწერთ, მაგრამ რატომღაც გვაიწვევებიან ის პიროვნებები, ვინც თავისი მორალური უნებური შრომით დიდ სამსახურს უწევს საზოგადოებას და მათ გარეშე ცხოვრება არამც თუ გავიჭირდებოდა, არამედ საერთოდ წარმოუდგენელი იქნებოდა. ჩვენი გაზეთის წინანდელ ნომერში გაგაცანით ზუგდიდელი მეწაღე ნოდარ დარასელია, ახლა კი გაგაცნობთ ზუგდიდში მცხოვრებ ფოტოგრაფს ბატონ აკაკი ყუფუნიას.

აკაკი ყუფუნია, ცნობილი პერსონაა იმ ადამიანებისათვის, ვინც ფოტოგრაფიით არის გატაცებული. 60-წლიანი გამოცდილება და ათასობით ფოტო – ეს მისი მთავარი სიმდიდრეა 80 წლის ასაკში. უმოგზაურია თითქმის ყველგან, სადაც საბჭოთა კავშირის დროს ხერხდებოდა წასვლა... ახლა ზუგდიდის ცენტრში პატარა ოთახი აქვს, სადაც მსურველებს სამახსოვრო თუ საპასპორტო ფოტოებს უღებს. შემდეგ ამჟღავნებს და ამით ფოტოების გადაღების სურვილს იკლავს.

„ციფრულ ფოტოაპარატზე გადავიღე, ჩემმა შეიღმა მანუქა, თორემ ჩემი ფოტოაპარატები მიღვეს სახლში, 30-მდე მექნება“. 80 წლის ფოტოგრაფი ამბობს, „რომ შემეძლოს თავიდან ავირჩიო პროფესია, ისევე იგივეს ვიზამდი“.

„პირველი ფოტოაპარატი ჩემმა ძმამ მანუქა, 35 კადრიდან, რომელიც გაგამჟღავნე 27 კარგი გამოვიდა, არავის სჯეროდა რომ ჩემი გადაღებული იყო. მშობლებს უნდოდათ ბუღალტერი გამოეყვანილიყავი, მაგრამ ფოტოგრაფიის სიყვარულმა მძლია. მას შემდეგ სულ ფოტოებს ვიღებდი, იმდენი ფოტო მაქვს გადაღებული, ვერც კი დავითვდი. ყველგან დავდიოდი, ყველაფერს ვიღებდი, ადგილობრივი რედაქციისთვის საიდუმლო კადრებსაც კი ვიღებდი, მაშინ ყველა მიცნობდა, რაიომის მდივნებიც კი.“

იმ დროში რთული იყო, ფოტოს გადაიღებდი და მხოლოდ მიახლოებით შეგეძლო წარმოგედგინა, როგორი შეიძლებოდა გამოსულიყო, ან გამოვიდოდა ან არა. ახლა კი ფრიად მარტივია ყვე-

ლაფერი, უამრავი პროგრამაა, თუ არ გამოგივა გამოასწორებ, ყველაფერს ხელაგ რასაც იღებ, მაგრამ ესეც მომწონს, კარგია ახალი რაღაცეები. აი, მეც ციფრული აპარატი მაქვს, გადავიღებ ფოტოს და ვამჟღავნებ. აღარ შემიძლია გადაღება, ვეღარ ვიღებ ისეთ ფოტოებს, როგორსაც ვიღებდი, მაგრამ კიდევ ვახარებ ადამიანებს. ექსკურსიებზეც დავეყვები ბავშვებს, ფოტოებს ვუღებ. ადრე ყველა მიცნობდა, ახლა მარტო ძველები, ვინც დარჩნენ ზუგდიდში“ – გვიყვება აკაკი ყუფუნია.

ზუგდიდში ჩასული ყოფილი პრეზიდენტების ორი ფოტოგრაფი შეგახვედრეთ ერთმანეთს: ზვიად გამსახურდიას ფოტოგრაფი აკაკი ყუფუნია და მიხეილ სააკაშვილის ყოფილი ფოტოგრაფი ირაკლი გედენიძე – ორი სხვადასხვა დროის ფოტოგრაფი, ორი პროფესიონალი და რაც ყველაზე საინტერესოა, ორივე ყოფილი პრეზიდენტის ფოტოგრაფი...

„ეჭვი არ მიჰარება, რომ თარგამადის მანქანის აფეთქება სააკაშვილმა დაგეგმა“

მასმედია დეპუტატ გივი თარგამადის ავტომობილის აფეთქების თემაზე სტატიების ციკლს აქვეყნებს, რომელთაგან ერთ-ერთია – „აფეთქებაში ბრალდებული უკრაინიდან 30 ივნისს ჩამოვიდა?!“ (და არა რუსეთიდან, როგორც ამას ამტკიცებენ ტერაქტის რუსეთისათვის გადაბრალების მსურველი ნაციონალები).

ქტემბრამდე, შს-ს კონსტიტუციური უსაფრთხოების დეპარტამენტის მეხუთე სპეციალურ ოპერატიულ მთავარ სამმართველოში სხვადასხვა ხელმძღვანელ თანამდებობაზე მუშაობდა, ერთ-ერთი ინფორმაციით, 2016 წლის 20 მაისიდან 30 ივნისამდე კი უკრაინაში იმყოფებოდა. გამოძიება უკრაინაში მისი ვიზიტის მიზეზებს არკვევს, – წერენ ჟურნალისტები.

იმასაც კი ამბობენ, რომ დარჩო ხეჩუაშვილმა „ნაციონალებს“ არჩევნებისთვის 5.000 ლარი შესწირა. მას შემდეგ, რაც დარჩო ხეჩუაშვილის სახელი და გვარი თარგამადის ავტომობილის აფეთქებას დაუკავშირდა, ბუნებრივია, მედია დაინტერესდა მისი ვინაობით. ხეჩუაშვილის მამა აცხადებს, რომ მისი შვილი რამდენიმე დღეა, რუსეთში წავიდა სამუშაოდ. გარდა ამისა, მამა-ხეჩუაშვილმა მისი შვილის ბიოგრაფიიდან საინტერესო დეტალებზე გაამახვილა ყურადღება და აღნიშნა, ხეჩუაშვილი პრეზიდენტ ვლადიმერ პუტინთან შეხვედრის შემდეგ მოწოდებული ტერაქტის გამო დაკავებულიც კი იყო.

„გივი თარგამადის ავტომობილის აფეთქებაში საგარაულო ექსპერტიზის, 1974 წელს დაბადებული, კონსტიტუციური უსაფრთხოების დეპარტამენტის ყოფილი სპეცრაზმელი დარჩო ხეჩუაშვილია. როგორც ცნობილია, ხეჩუაშვილი „კონსტიტუციური უსაფრთხოების დეპარტამენტის“ სპეცრაზმში მსახურობდა 2012 წლამდე. საპარლამენტო არჩევნების შემდეგ კი დარჩო ხეჩუაშვილი უკრაინაში გადავიდა... საქართველოში უკრაინიდან 2016 წლის ზაფხულში დაბრუნდა.“

ნიმუ მიქიაშვილი: როგორც იქნა, თქვენი განხარების შესაძლებლობა მომეცა

„როგორც იქნა, თქვენი განხარების შესაძლებლობა მომეცა“, – წერს ჟურნალისტი ნიმო მიქიაშვილი სოციალურ ქსელში. „ბოლო ერთი წელია გაბრუნდებით სიურპრიზს და როგორც იქნა, თქვენი განხარების შესაძლებლობა მომეცა (იმთ საყურადღებოდ გამოიხატეთ, ვისაც ეს ამბავი ჩემსავით უხარია) – ჩემი წიგნი „მერაბ კოსტავა“ ქართულ-აფხაზურად გამოიცა. შეგახსენებთ, რომ წიგნი ბიოგრაფიული ჟანრისაა და მისი პირველი გამოცემის წარდგინება 2013 წლის 13 ოქტომბერს ხარაგაულის რაიონში, სოფელ ბორითთან (იქ, სადაც მერაბ კოსტავა დაიღუპა) გაიმართა. 13 ოქტომბერი მერაბ კოსტავას გარდაცვალების დღე იყო – ზუსტად 27 წლის წინ, 1989 წლის 13 ოქტომბერს იგი სოფელ ბორითთან საეჭვო ვითარებაში მომხდარ ავტოკატასტროფაში გარდაიცვალა. 27 ოქტომბერს საქართველოში აფხაზური ენის დღე აღინიშნება. ჩემი წიგნი დაახლოებით ორი თვეა დაბეჭდილია. აფხაზური ენის სხენების დღეს და არჩევნების ციებ-ცხელების გადავლას ველოდებით. თუ ვინმე დასვამთ კითხვას – რატომ აფხაზურად ვინ დააფინანსა წიგნის გამოცემა და გაიყიდება თუ არა? – ამდაგვარ კითხვებზე პასუხს 27-ში გავცემ“, – წერს მიქიაშვილი „facebook“-გვერდზე. ჯერ კიდევ მეოცე საუკუნის სამოცდაათიან წლებში მერაბ კოსტავა ზვიად გამსახურდიასთან ერთად აქალიბებს საქართველოში ადამიანის უფლებათა დაცვის საინიციატივო ჯგუფს. საბჭოეთის წუმბეში მათ შემოქმედებდა იცნობდნენ. არც მაშინ გაკეთილშობილებულა მათი რენომე, როცა ეს „კეთორენები“, ადამიანის უფლებების დაცვისთვის ნობელის პრემიაზე წარადგინეს. მათ ცხოვრებაში მიძიმე, მტანჯველი და სევდიანი დღეები უფრო ბევრი იყო, ვიდრე ყოფილი ხიბლი, მაგრამ ყველაზე აღმატებული და ნათელი დღე მოუტანეს ჩვენს ხალხს – საქართველოს დამოუკიდებლობა.

ბავშვობის შემდეგ – სიკვდილამდე, იყო მხოლოდ ციხე, გადასახლება, დევნა, დამცირება... გამონაკლისს გარდა ყველა განიკითხავდა. ისინი, ვინც მათ მიერ დასახულ მიზანს წინააღმდეგობისგან დაქანცული შუა გზაზე ტოვებდა, არჩევს ელანდობა, ჩეკისტების ჭორები გავერცხლებინათ, ვიდრე ვლიარებინათ, რომ ამ ორ გრივალთან სიოდაც ვერ ივარგეს. დიდი მცდელობების მიუხედავად, საქართველოს სიყვარულით შეპყრობილები, ერთმანეთს ვერ დააშორეს. იმდენად სწუროდათ თავისუფლება, რომ ამ ორი, სრულიად განსხვავებული შინაგანი მოწყობის ადამიანს შორის ხარვეზი არასდროს ყოფილა. დიდი ადამიანები იყვნენ, მაგრამ სულ თავდახრილებმა განვლეს ცხოვრება. ვინც მათ ურთიერთობას იცნობდა, დაგვეთანხმება, რომ მსგავსი ურთიერთობების ცემას მხოლოდ წიგნებში შეიძლება შეხვდეთ. თითქოს პირობა ჰქონდათ დადებული, ისე იგრძნობოდა სუბორდინაციის სიმკვეთრე. მერაბისთვის ზვიადი იყო გენიალური აზრების გენერატორი. მისგან ყველაზე ხშირად ამ ფრაზას გაიგონებდით – ზვიადს კეთილი. ზვიადისთვის თერაბი იყო მთავარი საზრუნავი, ძმაც, მეგობარიც, თავდადებულის სიმბოლო. ახლაც არ ვიცი, იმ მახინჯ დროებაში, როგორ არ მიეკარათ ტალახი. როგორ შეძლეს, ერთმანეთის სიყვარულით არ დაღლილიყვნენ. მიკვირს, რადგან მეგობრობა ადვილი გასატანი მაშინაა, თუ ურთიერთობა სიყვარულს და დროს ეფუძნება, მაგრამ ნამდვილი ნაცოცრებაა, თუ ის ერთად საქმის კეთებას ეფუძნება. რადგან ინიციატივის მარცხის ან გამარჯვების შემთხვევაში, პასუხისმგებლობა ორს არასდროს ეკისრება, ერთია მხოლოდ მეორეს გადასახედიდან დამნაშავე და სწორედ, აქ იმენს ხოლმე ადამიანური ცდუნებები თავს. ბევრჯერ უთქვამს, რომ ამ ორ ადამიანთან შეხვედრამ, მთლიანად შეცვალა მრავალი ადამიანის ცხოვრება. 1989 წლის 13 ოქტომბერს მერაბი აღარ იყო. ალბათ, ზვიადიც მაშინ დამთავრდა, დანარჩენი დროის საქმე იყო. მერაბი ისე წავიდა ამ ცხოვრებიდან, რომ მიზნისთვის გადებული სიკეთის ვერ შეხვდა. ზვიადმა კი მის ცხოვრებაში ყველაზე ძვირფასი დღე – საქართველოს დამოუკიდებლობის აღდგენა მერაბის ხსოვნას მიუძღვნა. 13 ოქტომბერი მუდამ დარჩება დღედ, რომელმაც ერთი ოჯახი კი არა, მთელი საქართველო დააობლა, ის საქართველო, რომელმაც მერაბ კოსტავას სახელად ერის სინდისი უწოდა! როგორც ანალიტიკოსმა არჩილ გამზარდიამ აღნიშნა: „ბოლო ათწლეულების საქართველოს ძირითადად სასირცხვილო ადამიანები ახსენდება, რომელთა განხილვაც სირცხვილის განცდას გვეგვრის ხოლმე, ალბათ ორივე ადამიანი თუა, რომლის წინაშეც ქვეყანა ვალშია და ერთადერთი თუ არა, ერთ-ერთი იშვიათი მათგანი მერაბ კოსტავაა...“

სიმართლეს თუ ვიტყვით, მერაბ კოსტავას გარდაცვალების დღესაც და დაბადების დღესაც, სახელმწიფო ნაციონალურ დონეზე უნდა აღინიშნავდეს, იმედია, როდისმე მაინც გვეყოლება ასეთი ხელისუფლებაც და ასეთი საზოგადოებაც, რომელიც ამას გააკეთებს.

სააკაშვილს უკან არ დაუხვევია ის არც აპირებდა წინა ხაზზე გამოსვლას და, თუ ვინმე ამის ილუზია ჰქონდა, ძალიან შემცდარა“, – აცხადებენ ჩვენი ანალიტიკოსები. ასპროცენტიანი ჭეშმარიტებაა – მას საქართველოში აღარაფერი ესაქმებოდა, რაც უნდა გაეკეთებინა, გააკეთა – დიდი ფულადი საშუალები იშოვა და წავიდა. სააკაშვილი აქ ჩამომსვლელი აღარ არის და „ნაციონალური მოძრაობა“ სულ ტყუილად იმუქრება აქციებით. ერთადერთი, რაც დარჩენილ ნაცებს, არის ის, რომ დელაწყოლიანად გადაიხვეწონ საქართველოდან ოდესაში, ვიდრე მათი მამა-მარჩენალი იქიდანაც არ გამოუბნებულა. ნამდვილად ამოისუნთქავს საქართველო ამ მაჯღაჯუნების გარეშე!

ვიხეილ სააკაშვილს სამსახურებრივი უფლებამოსილების გადაამტკებაუი აღანაგაულება

უკრაინის ეროვნული ანტიკორუფციული ბიურო ოდესის საპორტო ქარხნის დირექტორების შემცირებასთან მიხედვით, სააკაშვილის შესაძლო კავშირს გამოიძიებს. როგორც სააგენტო RBK-Украина იტყობინება, ამის შესახებ ნათქვამია უკრაინის გენერალური პროკურორის მოადგილის, სნაზარ ხოლოდნიციის განცხადებაში. გამოძიება უკრაინის რადას რამდენიმე დეპუტატის მიმართვის საფუძველზე დაიწყო. 2016 წლის 12 სექტემბერს ფრაქცია „სახალხო ფრონტის“ დეპუტატებმა, ნიკოლაი კნიაჟინიკი, პაველ პინჟენუკმა, ალექსანდრ დროზდიკმა და „პეტრო პოროშენკოს ბლოკის“ დეპუტატმა დიმიტრი გოლუბოვმა უკრაინის გენერალურ პროკურატურაში შეიტანეს განცხადება, რომელიც ოდესის საოლქო ადმინისტრაციის ხელმძღვანელის მისამართით ბრალდებებს მოიცავდა. კერძოდ, დეპუტატები მიხეილ სააკაშვილს სამსახურებრივი უფლებამოსილების გადაამტკებაში აღანაგაულებდნენ. მათი მტკიცებით, სააკაშვილის ქმედებებმა ოდესის საპორტო ქარხნის გასაყიდი ფასის შემცირება გამოიწვია, რის გამოც სახელმწიფო 6.5 მილიარდი გრივით დაზარალდა. მოკლედ, რისი მოპარვაც საქართველოში ვერ მოასწრო ამ დაშნაკმა, ახლა მის კომპენსაციას ახდენს უკრაინაში, მაგრამ უეჭველია, რომ მრუდე ხელის პატრონი სააკაშვილი აუცილებლად იპოვის შარს უკრაინაში. იქამც ყოფილა!

დიდი პოეზის პატივსაცემი საყვარელი

დიდი პოეტი და საზოგადო მოღვაწე რეზო ამაშუკელი დღეს ხმალოდღეული რომ იბრძვის საქართველოს, ქართველი ერის ინტერესების დასაცავად, თურმე წარსულშიც ასეთივე შემართებით ებრძოდა ეროვნულ მოძრაობას.

ჩემი მისდამი დიდი პატივისცემის მიუხედავად, თავს უფლებას ვაძლევ გულსიტყვილითა და სინანულით აღვნიშნო მისი დამოკიდებულება ეროვნული მოძრაობის, ზვიად გამსახურდიას, თვით ქართველი ერის მიმართ 90-იან წლებში.

გაზეთი “პირისპირ” (1997 წ. №3) აქვეყნებს ინტერვიუს ბატონ რეზოსთან, სადაც პოეტი მისთვის დამახასიათებელი პირდაპირობითა და გულწრფელობით გვიმხელს დიდ საიდუმლოს – “ე.წ. ეროვნული მოძრაობა” კრიუჩკოვის კაბინეტში ყოფილა დაგეგმილი!

“თანამოაზრებებთან ერთად თბილისი ფეხზე დაგაყენე სამოქალაქო ომის პერიოდში და მე ხმადაღდა ვაცხადებ, მთელი ჩემი ცხოვრება მიჰყვებოდა “მრგვალები”, მიჰყვებოდა იმიტომ, რომ მე კარგად ვიცი სადაც იყო დაგეგმილი მათი მოღვაწეობა” – კრიუჩკოვის კაბინეტში დაგეგმილი ე.წ. ეროვნული მოძრაობა. ამბობს ბატონი რეზო და კრიუჩკოვის კაბინეტში მოყურადღებულად მოსმენის გვარს არ ასახელებს, გასაგებ მიზეზთა გამო.

ახალგაზრდა მკითხველებს შევახსენებ, რომ კრიუჩკოვი იყო საბჭოთა კავშირის სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტის (“კაგებე”, სუკი) უფროსი 90-იან წლებში.

მთელი და დაიჯერე, თუნდაც დიდი პოეტის ნათქვამი, რომ “ეროვნული მოძრაობა კრიუჩკოვის კაბინეტში დაიგეგმა”.

ალბათ აგენტმა კრიუჩკოვის კაბინეტშიდან შეგნებულად ყალბი ინფორმაცია მიწოდდა, თორემ ბატონი რეზო ამას როგორ იტყვოდა?

ჩვენ კარგად გვახსოვს სახელმწიფო გადატრიალების დღეებში ბატონი რეზო ამაშუკელის ხელმძღვანელობით ე.წ. “თბილისელები” როგორ აქტიურად ეხმარებოდნენ პუტჩისტებს. ეს ის “კარენი” თბილისელებია, რომლებიც ეროვნული ხელისუფლების დასაცავად რაიონებიდან თბილისში ჩამოსულ ჭეშმარიტ ქართველებს ზიზღით “სუნიანებს” რომ ეძახდნენ!

“ერთსავე გეტყვით, ბევრი ჩამოღის და პროფესორი და აკადემიკოსი ხდება, მაგრამ თბილისელებია, ის სული თბილისელებს რომ აქვთ, მათთვის ხელმძღვანელობია და განზე რჩებიან” – ეუბნება ბატონი რეზო გაზეთის კორესპონდენტს.

პაი გიდი! ივანე ჯავახიშვილს, დიმიტრი უზნაძეს, შალვა ნუცუბიძეს, ილია ვეკუას, ჯანაშიას, მუსხელიშვილს და მრავალ გენიალურ ქართველ მეცნიერებს თბილისური სული არა ჰქონიათ!

არც ილია ჭავჭავაძეს, იაკობ გოგებაშვილს, აკაკი წერეთელს, ვაჟა-ფშაველას, კოტე მარჯანიშვილს, გალაკტიონს, ლადო ასათიანს, გოგლა ლეონიძეს, კონსტანტინე გამსახურდიას, შალვა დადიანს და მრავალ სხვა გენიალურ ქართველ მწერლებსა და პოეტებს თბილისური სული არა ჰქონიათ!

არა ჰქონდათ და არც არასდროს აღვნიშნავთ ზოგიერთებივით: ჩვენ განსაკუთრებული, თბილისური სული გვაქვს!

1646 წლიდან 1921 წლამდე, თითქმის სამასი წლის მანძილზე თბილისის ქალაქის მერები სომხები იყვნენ – ბეიბუდიანცე-ბიდან დაწყებული ენკიტციან ტიგრანამდე დამთავრებული. მხოლოდ, 1921 წელს ედირსა თბილისის ქართველი მერი სილიბისტრო თოდრაია!

სულაც არ არის გასაკვირი არსებობდეს “სული თბილისელობისა”! ეს სული აქვთ იმ ადამიანებს, რომლებიც თავიანთ თავს ამჟამად “კარენებს” რომ ეძახიან და დედაქალაქში ჩამოსულ ქართველებს დაცინვით რომ უყურებენ.

კინტოებისა და სოლომონ ისაკიჩ მეჯღანუაშვილების შთამომავლებსა თა- ვიანთი სულის შემსახარისი ე.წ. ქალაქური სიმაღრები და ციკვები შემნეს, რომლებიც ისე ბანს- ვავდება ქართული სიმაღრებისა და ციკვებისა, რომორც ცა და მიწა! თბილისელობის სულიდან შობილი ქალაქური სიმაღრები აუტყობს ქართულ მუსიკას. საქმე იქამდე მივიდა, რომ “ფალახ- ოს” მართო ქორ- ფილებში კი არ უბრავენ, არამედ საბარეო საქმეთა სამინისტროს დიპლო- მატებიც ამ უცხოურ ჰანგზე “ტანცაობენ”!

“რატომ აქვს ხალხს ასე შეზღუდული მენსიერება, რატომ აღარ ახსოვს ზვიად გამსახურდიას განადგობილი რომ არის ეს შუღლი” – ამბობს ბატონი რეზო. მხედველობაში აქვს შუღლი ქართველებსა და ოსებს, ქართველებსა და აფხაზებს შორის.

ზვიად გამსახურდია დაბადებული არც იყო, როცა სეპარატისტული აფხაზები და ოსები შეიარაღებულ აჯანყებებს აწყობდნენ და საქართველოს სახელმწიფოებრივ მთლიანობას მაშინ ანგრევდნენ, როცა საქართველოს უჭირდა.

გავისხსენოთ სეპარატისტი ოსების სისხლიანი აჯანყებები 1918, 1919, 1920 წლებში, მაშინ როცა თურქეთი საქართველოს დაპყრობას აპირებდა!

გავისხსენოთ 1919 წლის 11 იანვარი, როცა შეიარაღებულმა ოსმა სეპარატისტებმა სოფელ ალაგორში მცხოვრები ქართველები დედა-ბუდიანად ამოწყვიტეს. ეს გენოციდია, მაგრამ საუბედუროს “სული თბილისელობისა” სეპარატისტებს აგულიანებებს: ეს შუღლი თქვენი ბრალი არ არის, ქართველების ბრალია!

მეოთხედი საუკუნეა ზვიადი ცოცხალი აღარ არის, აღარც “მრგვალებს” ეკითხებიან არაფერს, მაგრამ სეპარატისტები კვლავ სეპარატისტობენ.

ნუთუ საქართველოს წარსულიც, აწმყოც და მომავალიც მხოლოდ ზვიად გამსახ-

ურდიას და “მრგვალების” ბრალია? ბატონი რეზო ამაშუკელი მისთვის კიდევ ერთ ფრიად საჩოთირო საკითხზე საუბრობს. ამბობს, “შეგარდნაძე თითქმის მუხლებზე ჩოქვით იხვეწებოდა, ნუ შეხვალთ აფხაზეთში...”

აფხაზეთში შეგარდნაძის ბრძანებით 1992 წლის 14 აგვისტოს ბანდ-ფორმირებებს სწორუპოვარი გენერალი კიტოვანი შეუძღვა და ასევე სწორუპოვარმა ქურდმა – პოლიტიკოსმა იოსელიანმა აფხაზეთი მხედრობისთვის სათარეშოდ აქცია!

დევნილობაში მყოფმა ზვიად გამსახურდიამ 1992 წლის 14 მაისს მიმართვა გამოაქვეყნა. “მოგმართათ, როგორც ქართველებს, ასევე აფხაზებს, ვინაიდან საფრთხეშია ჩვენი საუკუნოვანი ძმობა... მოგიწოდებთ მშვიდობისაკენ, გაერთიანებისკენ, ყველა სადავო პრობლემის მოლაპარაკების გზით გადაწყვეტისკენ. მე მოვეუწოდებ აფხაზ მოსახლეობას იმოქმედოს პარლამენტზე, რათა მან შეწყვიტოს ანტიქართული პოლიტიკა, წინააღმდეგ შემთხვევაში აფხაზეთში გარდაუვალი იქნება სისხლისღვრა”.

აფხაზეთის სეპარატისტულმა პარლამენტმა ყურად არ იღო ეს მიმართვა და 1992 წლის 14 აგვისტოს პუტჩისტების შეიარაღებული ბანდ-ფორმირებები აფხაზეთში შევიდნენ.

იმავე დღეს, ზვიად გამსახურდიამ გამოაქვეყნა მიმართვა: “მე მოვეუწოდებ ქართველ ხალხს, კავკასიის ხალხებს, მთელ მსოფლიო საზოგადოებას, ყველა კეთილი ნების ადამიანს დაიცვას გენოციდისგან მცირერიცხოვანი, მრავალტანჯული აფხაზი ხალხი, აფხაზეთის ქართული მოსახლეობა, საკადრისი პასუხი გასცენ შეგარდნაძის დამსჯელ ბანდებს და ამხილონ მისი მტაცებლური პოლიტიკა გენოციდისა და პარტო-გაღვივებისა”.

დამერო! ზვიად გამსახურდიას აბრალდებენ აფხაზი ხალხის სიძულვილსა და შუღლის ჩამოგდებას?

ზვიად გამსახურდიას ბრალი ყოფილა ისიც, რომ “ბუმბერაზ მოაზროვნეს” მერაბ მამარდაშვილს, ფილოსოფოსს “ვეროპას რომ შეშურდებოდა” (რ. ამაშუკელის სიტყვებით) სიცოცხლე მოუსწრაფა.

მამარდაშვილის ახრით ქართული ხასიათი ეფუძნება “კერპთაყვანისმცემლობის მოთხოვნისკენ, ყალბად გაგებულ პატრიოტიზმს, ჩამორჩენილობას, საკუთარ თავში შეგარებულობას, ამპარტანენობას, რწმენას, რომ ყველაზე კარგები, ჭკვიანები ვართ”!

განსხვავებით მამარდაშვილისგან დიდი გერმანელი ფილოსოფოსი პეგელი ქართველებსა და ჩერქეზებს ასე ახასიათებს: “კავკასიურ რასაშიდა აღწევს გონი აბსოლუტურ იგივეობას თავისთავთან. აქლა შედის გონი სრულყოფილ დაპირისპირებაში ბუნებითობასთან, თავისთავს იმეცნებს თავის აბსოლუტურ დამოუკიდებლობაში, თავს აღწევს მერყეობას ორ უკიდურეს შორის, აღწევს თავისთავის განსაზღვრას, თავის თავითობის განვითარებას და მით მსოფლიო ისტორიას წარმოშობს” (პეგელი, გონის ფილოსოფია. თბ., 1984 წ. გვ. 63).

ვის დაუჯეროთ? პეგელს თუ საბჭოელ მარქსისტ ფილოსოფოს მამარდაშვილს, რომელიც გენიალურ რუს მწერალ თეოდორ დოსტოვესკიზე ამბობდა: “მსჯელობის დონეზე, ის უბრალოდ სულელია” (კრ. მ. მამარდაშვილი, თბ., 2007 წ. გვ. 77).

თუ დაუჯერებთ იმ ფილოსოფოსს “ვეროპას რომ შეშურდებოდა”, ქართული აზროვნების განუვითარებლობა მართლმადიდებლობის ბრალი ყოფილია!

“რუსულმა აზროვნებამაც და მართლმადიდებელმა ქრისტიანობამაც ჩვენ უფსკრულში გადაგვჩენა”. წერს “უფლისმიერი ფილოსოფოსი” (მ. მამარდაშვილი. ცნობიერების ტიპოლოგია. თბ., 2001 წ. გვ. 190).

ხანდაზმული ფილოსოფოსის მამარდაშვილის გარდაცვალებას ბატონი რეზო ზვიად გამსახურდიას აბრალდებს.

დევნილობაში მყოფი ზვიადი ხანდაზმულ შეგარდნაძის გარდაცვალებას რომ მოსწრებოდა, აუცილებლად იტყოდნენ:

სწორედ გამსახურდიამ მოუსწრაფა სიცოცხლე მსოფლიო დონის პოლიტიკოსს! ბატონი რეზო ამბობს: “ჯერ კიდევ ციხის საავადმყოფოში დაუდგინეს ფსიქიური გადახრები... ამ ადამიანმა მხოლოდ დაანგრია და გააპარტახა საქართველო”!

ნუთუ დიდმა პოეტმა არ იცის, რომ საბჭოთა კავშირის ფსიქიატრიულ საავადმყოფოებში სხვაგვარად მოაზროვნეებს ფსიქიკურ აშლილობებს აბრალდებდნენ!

ნუთუ დიდმა პოეტმა არ იცის ის, რომ საქართველო დაინგრა და გაპარტახდა არა ეროვნული ხელისუფლების ათოვიანი მმართველობის პერიოდში, არამედ სახელმწიფო გადატრიალების შემდეგ, შეგარდნაძის მმართველობის დროს, რაც დღემდე გრძელდება!

ბატონი რეზოს ახრით უსიძოვრად ავადმყოფია არა მხოლოდ ზვიად გამსახურდია, არამედ ასითასობით აღამიანი საქართველოს დამოუკიდებლობის მოთხოვნით მიტინგებზე რომ დადიოდნენ და “მრგვალ მამიდას” ხმა მისცეს. “თუ გადავხედავთ მათ მასას, თუნდაც დღევანდელი “ეროვნულ-ობისას” ჩემზე უკეთესი თქვენ შეამჩნევთ იმ იდიოტურ სახეებს, რომელთა მიტინგებმა და კლაკატებმა დაანგრია დღევანდელი საქართველო”, – ეუბნება ბატონი რეზო გაზეთის კორესპონდენტს. რომორც ვხედავთ, ბატონი რეზოს ახრით, ჭკვიანები შეგარდნაძის მომხრეები ყოფილან, ხოლო ისინი ვინც საქართველოს დამოუკიდებლობის აღდგენისთვის იბრძოდნენ – იდიოტები! ასეთია პოეტის დიაბნოზი.

ამას იგი ვერ გაიგებს, რადგან გვეფიცება: შეგარდნაძის “გვერდით დგომა არის ჩემი ორიენტირი, გადაწყვეტილებაც და ჭკვერტაც ხვალინდელი დღისა”!

იქნებ მე ვერ ვუგებ ბატონ რეზოს და შეგარდნაძის გვერდით დგომა დანაშაულებად მიმაჩნია?

დაე, მკითხველმა განგესაჯოს.

თენგიზ კუპლაშვილი

ისაპ სათაპზარო მოცაეულოზის შესახებ

სერბი სპაპია

სერბი!
შენი (მთლი, ვისაუბროთ შენობით) წერ- ილის კითხვას ერთგვარი შიშით შეეუდღე. მეგონა ჩემი ქება-დიდება იქნებოდა და ამით უხერხულობას შემიქმნიდი, მაგრამ, მადლობა ღმერთს, ასე არ აღმოჩნდა (ერთი შემთხვევის გარდა – “აბუმბერაზ- და”), დაცულია ზომიერება. ჩემი ლექსი გამოყენებულია ფონად, მასალად, შენი საკუთარი შეხედულებების წარმოსახენად, საკმაოდ რთული თეორიული მსჯელობების გასამყარებლად, საერთო ტკივილის გამოსახატავად. ეტყობა, ლექსი კარგად მოერგო შენს სათქმელს. შენ ზუსტად დაკონსტრუირებ, შეგინიშნავს ლექსის (ვალი- არებ, ეს უფრო პუბლიცისტია, მაგრამ ამგვარ პოეზიასაც აქვს არსებობის უფლებ- ბა) არსი, მისი დაწერის მიზეზი და საჭიროება. მადლობელი ვარ!

მომეწონა წერილის პათოსი. მასიამოვნა შენმა კეთილდამოკიდებულებამაც...
მინდა ორიოდე შენიშვნაც გამოეთქვა (თუმცა შენს უფლებებში არ ვერევი):
1. ჩემთვის მიუღებელია ქვეყნის პრეზი- დენტის (როგორც არ უნდა იყოს) ამგვარ კონტექსტში მოხსენიება;

2. არც “ვინმე” ინგა გრიგოლიას “შენებ- ურ შეფასებას ვისურვებდი;
3. (ეს პრინციპულია) გვარების დასახ- ელებისგან თავს შევიკავებდი. ვთქვათ, ჯემალ გამახარია. ჯემალი რა შუაშია? მე მასთან (თბილისში დაბრუნების შემდეგ) არავითარი ურთიერთობა არ მქონია, ის არ არის ჩემი ლექსის პირდაპირი ადრესატი. უბრალოდ, ის არ დაინტერესდა ჩემი მდგომარეობით (რას იხამ! მაღალი თანამდებობა ხშირად ამაღლებს ადამი- ანს...). სხვა ამბავია, ლექსში გამოთქმული სატიკვარი მასაც ეხება, როგორც ხელისუ- ფლების წარმომადგენელს... ასე რომ, ჩემთვის გაუგებარია მსგავსი ბრალდება: **“დღეს თქვენ ხიშტით ხედებით სახალხო გმინავს და ამ ლექს-განცხადებასაც...”** ან რას ნიშნავს **“ლეგისფოთლად თავდად- გენილი”**?
როგორმე მოახერხე, რომ წერილში არ იყოს ეს გვარი. ხომ შეიძლება სათქმელი ისე ითქვას, გვარი არ დასახელდეს? შენ ეს არ გაგიკვირდება.
4. ამერიკის ელჩის მოხსენიებაც ხომ არ არის საწილო?
მომეწონა სიტყვა **“შემოცულებუ- ლი”**.
ვისურვებ წარმატებას.
მურმან ხურცილავა

პასუხი ან მურმანს
1. გეთანხმებით, ქვეყნის პრეზიდენტს, მნიშვნელობა არა აქვს ის უბადლო ქრისტეს მხედარია თუ საუნაგრო **“მეც ნახირობაში”**, სანამ მთლად საქსოვი ჩხირებით არ დასაქმდება, ანუ ოდნავ მაინც რადგან შერჩევა სახალხო ნდობა, პატივივებით უნდა მოიხსენიო. ეს ასეა. სამწუხაროდ, ამ შემთხვევაში ჩვენ საქმე გვაქვს არათუ **“სელის მუჭველ”** (რუს- თაველი) არა იმ საქმით დაკავებულთან, მეტიც, ჩვენ უტიფრად გვეყოველდურება ქართველი ერისთვის სულში ჩამფურთხე-

ბელი (**“წინურტა” – მე ქართველი ვარ** და არა მხოლოდ ეს, მისი ყოველი პირ- გადება ეროვნულ სიწმინდეებთან სისხლამ- ღრვეთა განმარტებაა, სირცხვილი და თავის მოჭრა ყოველთა ქართველთა).
დაიხ, მეტიც, აქ ამჯერად ურთიერთობაა გასარკვევი წინამდებარე პოლიტიკურ დგამ- თან, რომელიც ლაპარაკობს იმას, რასაც კარნახობენ ევრო-ატლანტიკური რასიზმის ნამესტნიკები, იგი სწორედ ამ ქვეშევშე- ძალების მეშვეობით განხორციელდა, თან სულაც ერთ ადგილზე დაიკიდებდა სრულიად საქართველოს ნებას, ის ადგილი რომ ჰქონდეს!..
ასეთ შემთხვევაში მე არ შემიძლია, არ ვუთხრა საზოგადოებას, თანაც ზუსტი შესატყვისებითა და შესაბამისი შორის- დებულებით არ განვუმარტო თუ რა სარეე- ვლანა ეს ჯოლოკეტი-მეთქი, მინდოდა მეთქ- ვა!..
2. არც მე ვისურვებდი, ის, რომ არ არ- სებობდეს მისთვის თავმოსაწონ ასეთ ფორმაში, რომელსაც არაკეთილმოსურნე ძალები **“ღირებულებად”** გვახვევენ თავს. ეს მაშინ, როდესაც ქართული სადიქტორო სკოლიდან ქალბატონები ქეთევან ლანდია, ლია მიქაძე, ვანეტა არჩვაძე, დონარა კინ- ლურაშვილი, სხვები და სხვები თავიანთი მაღალი გემოვნებითა და სწორმე- ტყველებით ქართული ენის კეთილშო- ბილებას განუფენდნენ საზოგადოებას და აამაყებდნენ ერს.
რა შორსაა იგი ასეთი სიდიადისგან! არადა, ამას როგორ ხედავთ და თავხედის თავაწყვევით ცდილობს სრულიად საქართველოს დატუქსვას. სადამსჯელო კოცონს უნთებს გიორგიანულ ღირებულე- ბათა შინაარსსა და აზროვნების წესს!.. მეტსაც ვატყვი: სულაც საფეხსაღაო შემოგუმბათებია მისთვის **“ვაშინერსი”**, ხოლო დვთივწდომილი **ნანავე** ან კიდევ **თლილი** და **შურივე** გადმონაშთებთან მი- მარტახებელ ყავლასულობად დაიდგინა!

3. რაც შეეხება ბატონ ჯემალ გამახარიას **“ლეგის ფოთლად”** თვით- დადგენას, ამ შემთხვევაში ეს იმას ნიშნავს, რომ მან სავესებით ნებაყოფლობით გაიპიროვნა აფხაზეთის არ-ის უმაღლესი საბჭოსა და ა. შ. როგორც ოდიშ-აფხ- აზეთში იტყვიან, **“თელი ღურას”** მაგვარი საქმიანობის მიმდარდავის მოვალეობა (მა- ლიან რბილად ვამბობ).
თუ მას ეს ლექსი არ წაუკითხავს, ან მასში გამოთქმული სახალხო ამრისხ- ანებათა ადაღადება დღემდე არ გაუგია, ე. ი. ის ვერ არის ჯეროვანი ხელმძღვანელი და თავს ვერ ართმევს თანამდებობით დაკისრებულ საქმეს.
4. აშშ-ს ელჩები, როგორც დრო ადას- ტურებს ამას, ფაქტობრივი საქმიანობით უფრო აქაური ნამესტნიკური ადმინის- ტრაციის ზემდგომი ფუნქციონერები და ღირებულების თითისმქნეველები ბრძანდუ- ბიან, ვიდრე თიბლომატიკური წარმომად- გენლები საკუთარი სახელმწიფოსი!..
როდესაც ამა თუ იმ სახელმწიფოს ელჩი უტიფრად გიფათურებს ხელს ღირსე- ბაში და ცხვირს უდაგილოდ გიკვეხებს არა თავის საქმეებში, მას თუ არ უზა- ქარია მხარეკმელებს, ის მაინც უნდა შესძ- ლო, რომ მისი ფეხისდაბაკუნება იაყნანად არ გაიმთავშალოს!..
ბატონო მურმან, წინამდებარე განმარ- ტების შემდეგ როგორც მორწმუნე კაცს (წესით, ილორის წმინდა გიორგის (იდილოს მისი სახელი) მრევლს) შეგახსენებთ – ტყვეთა განმათავისუფლებლისა და მეფეთა უძღვეველი წინამძღოლის შეშუსა და ბორზალს, – გარწმუნებ, ტყვეთა გათავი- სუფლება მობრძნებებით არ ხდება. მეორეც, ზნეობრივ კომპრომისს ამორალიზმი ჰქვია. არ შეგეშინდეს, ეს ლექსი კვარცხლ- ბეკია საქრისტესმხედრო, აი, რა უნდა დაიჯერო შენ!..
პატივისცემით,
სერბი სპაპია

მეგობრის ხსოვნას

ქორნიკონის 93-ე წლის წინ – 1923 წლის 10 მარტს, ერასტო ჯოლიასა და ლუბა კვარაცხელიას ოჯახში თოფის პირველი ატყვად, რაც მასწავლებელი იყო სოფელი შეილის მამანტი ჯოლიას დაბადებისა. დაიბადა ის გალის რაიონის სოფ. შეშელეთში, იმ სოფელში, სადაც ერასტო ჯოლია გმირად აკურთხეს და დაჯილდოვდა იმ დროისთვის უმაღლესი წოდების ჯილდოთი – ლენინის ორდენით. მამანტის დედაც – ლუბა კვარაცხელია უკვირგვინო გმირი იყო... სოფელში ისიც სხვებისგან გამოირჩეოდა ნიჭიერებით, თავაზიანობითა და კაცთმოყვარეობით და ეს სრულებითაც არ იყო გასაკვირი. თავისი საგვარეულო გენეზისით – კვარაცხელიების წარმომავლობით – მათ ხელმძღვანე- ჰქონდათ უფროსებიდან ჯიშინების გამოყვანა. სახელი **“ლუბა”** მას სათნოებისთვის შეარქვეს, რაც ქართულად **“გულში ჩასახუტს”** ნიშნავს. თვისობრივად ასეთი ჯანსაღი გენების მქონე ოჯახში იზრდებოდა მამანტი. ლუბასა და ერასტოს ოჯახი სოფელსა და მთელ რეგიონში ერთ-ერთი პირველთაგანი იყო პირველებს შორის. მათი ავტორიტეტი კიდევ უფრო შორს გაიტყორცნა ორი სახელგანთი ვაჟიშვილის – ჟორას და ვენორის ვაჟიშვილობამ, რომლებმაც მშობლების ნაკვალევი შექმნეს შესანიშნავი ოჯახი. მამანტი და მისი ძმები იმ სოფელში იზრდებოდნენ, სადაც კონსტანტინე გამსახურდიას **„მთავარის მოტაცების“** ლეგენდარული გმირის – თარაშ ემხვარის სისხლი სისხლთაგანი და ხორცი ხორცთაგანი – ემხვარები იზრდებოდნენ. დაიხ, იმ სოფელში იზრდებოდნენ, სადაც წინამდებარეობა გადაღახვით ბრახმორეულმა ქაჩახიხებმა ქვა ჩახიეს, იმ სოფელში იზრდებოდნენ, სადაც აკადემიკოს ილია ვეკუას ცნობიერებაში ცათამბჯენების დრეკადობის თეორია მუშავდებოდა; ასეთი ტრადიციების მქონე სოფელში პირველებს შორის ჯოლიების პირველ ადგილზე ყოფნა მხოლოდ მათ ღირსებაზე მეტყველებს.

ეს ადევდა უფლებას წინაპრთა კვარცხლბეკზე შემდგომ ერასტო ჯოლიას მამულითვის ემცნო: **“მეც ერთი შეილი გავზარდე, ვეფხვებთან მეომარი”**. მამანტი 1940 წელს წარჩინებით დაამთავრა გალის

მე-2 საშუალო სკოლა. მისი თანაკლასელები იყვნენ ცნობილი პოეტი ხუტა ბერულავა, შალვა ნუცუბიძის ღირსეული შემკვიდრე, ფილოსოფიის მეცნიერებათა დოქტორი ვენორი ქაჩახია და სხვები და სხვები...
გამოიწვრთნენ და დაეაჯილდუნენ ისინი საქართველოს დამსახურებული პედაგოგების – თამარ გეგიას, გიორგი ტორუას, შალვა ჩხორუას და მაკარია ასვანუასა და სხვების სიბრძნისმეტყველებით. ასეთ შევირდებზე უთქვამს დიდ შოთას: **“...გონიერსა მწვრთნელი უყვარს, უზუნურსა გულს გმირდეს”**... ამ გონიერების სიბრძნეა მოვლილმა მამანტმა სკოლის დამთავრების პირველსავე წელს ბრწყინვალე ჩაბაბრა მისაღები გამოცდების სოხუმის პედინსტიტუტის ისტორიის ფაკულტეტზე და გახდა პირველი კურსის სტუდენტი. სწორედ მაშინ მოუსწრო მას დიდმა სამაშალო ომმა. იგი სტუდენტთა შორის პირველი წავიდა მოხალისედ. ტყვეობის ხეტევაში განვლო მთელი ევროპა და, ორდენებით მკურდამშვენებული, შინ მხოლოდ 1947 წელს დაბრუნდა.
მეტევე ნებისყოფამ, მოვალეობისადმი პასუხისმგებლობამ და შესაშურმა პრინციპულობამ მას შეუძლებელი შეადგინა...
ომის შემდგომ უმძიმესი პერიოდი დადგა, მაგრამ ვეველა სიბნელეს გაუმკლავდა... მიიღო უმაღლესი განათლება, შექმნა შესანიშნავი ოჯახი. ზრდიდა შესანიშნავი შვილებს – ლიანას, თაზის და ოლეგს. მუხლწაუსრებლად მუშაობდა სხვადასხვა დროს სხვადასხვა პასუხსაგებ თანამდებობებზე და მიუხედავად იმისა, რომ კიდევ და კიდევ შეეძლო ბევრი საგმირო საქმეების კეთება, პენსიაზე გავიდა აფხაზეთის არ უშიშროების კომიტეტის კონტრდაზვერვის უფროსის თანამდებობიდან, პოლკოვნიკისა და საქართველოს დამსახურებული ნეკისტის წოდებით.
დაჯილდოვებული იყო ქების სიგელებით, მედლებით, ვახტანგ გორგასალისა და ღირსების ორდენებით. ასეთი ბრწყინვალე ბიოგრაფიის მქონე დიდი მამულიშვილი გავაცილეთ უკანასკნელ გაზაზე...
მშვიდობით!!
მარად შენი უმცროსი მეგობარი, აპოლონ კონჯარია

არც გვირახი ბაუთხრია, ვერც ღრუბელ-ღრუბელ ფრენით შემოუღწევია – ჩაუძროლა ამ ოცნება „ნაციონალებს“ ქარიშხალ „მეთიუსავით“

დასრულდა არჩევნები და ძალიან ბევრი მიხვდა, რომ ტყუილად იცემდა გულზე მჯიღს. ვარაუდები გამართლდა: პარლამენტის მანდატები **„ოცნების“**, **„ნაციონალების“** და **„პატრიოტების“** ხელში აღმოჩნდა. არც ერთი მადლობელი არ არის ამომრჩევლის. **„ოც- ნებას“** მეორე ტური არ უნდოდა, **„ნა- ციონალებს“** მეტი ადგილის დაკავება სურ- დათ (გივის აფეთქების მასშტაბის გრანდიოზულობაც ვგონებ) და **„პატრიოტებს“** რა აღარ სურდა!..
ერთი, **„ნაციონალებისგან“** გამწარებული წერდა, **„ქოცებს“** არ უქებნიათ, თორემ გივის შავარშია შემოვლელი, გადიდებული პორტრეტიც ექნებოდათ 5 ოქტომბრის 16 საათის აქციაზე წარსადგენად, როგორც მთავარი ატრიბუტი. მართლა აკლდა 5 ოქ- ტომბრის აქციას **„ნაციონალური მარილი“** – არც ზღვა ხალხი იყო და, მგონი, არც სატელევიზიო ანბა... კი გაიძახოდნენ, სულ ფულით ჩამოყვანილები იყვნენ მაგ აქციაზე, მაგრამ არ მჯერა მე ეგ! არაერთი სპეცნაამ- შრომელი იქნებოდა შერეული 20, 30 და 50- ლარიან **„აქციონერთა“** შორის!
მიშა ტყუილების ლაპარაკს დასწევია!.. არადა, რას აღარ ბოდავდნენ ტენიანებული **„ნაცები“**: სარფთან არის მომდგარი, ბიძინას ტიტის ხის მარშრუტით მოცურავს, მარუხის უღელტეხილთან დგას ისე, როგორც ბუხაიძე – მტრის წინააღმდეგო... ჩაუქროლა ამ ოც- ნებამ **„ნაციონალებს“** ქარიშხალი **„მეთიუსავით“**...
„ნაციონალების“ საცოდაობას დაემატა სუიციდის ვერგაბედაც. არც ნიკანორს მოუწია **„მამიი, მამიი, საყვარელი ჩემო მამიი“**-ს ძახილმა და არც ხუციშვილისგან დამარცხებული ბერძენიშვილი გადამხტარა მდინარეში. როგორც ჩანს, მდინარის წყლის სიმკრეივე, ტემპერატურა, მინერალების შემ- ცველობა არ აღმოჩნდა ისეთი, რომელსაც იდეალურად თვლის ფილოლოგოსი დევანი! თუ ბერძენიშვილი დაეყვინთვას აპირებდა (ჩაყვინთვას არ ვახსენებ სპეციალურად, ჩა – ზმინისწინით საუბარი ბიძინას პერეოგა-

ტივია!), სამაგიეროდ, უსუფაშვილმა პოლი- ტიკური ალკინიზმის მოკლე კურსი წავაკითხა! ჯერ ევერესტზე ასვლაა ძნელი, მერე უფრო რთული – ჩამოსვლააო, – ბრძანა დავითმა და მორჩილად შევეგუა ორ- პროცენტის პარტის ლიდერის სტატუსს. ბიძინასეული კოალიციის დანარჩენ წევრებს ხალხმა თვალნათლივ დაანახვა მა- თივე ელექტორატული ფასი: **„პანტი“** 1-პრო- ცენტისა. **„მრეწველები“**, რაც თავი მასხოვს, მარადმწვანე პარლამენტარები არიან და დაუყენეს პოლიტიკური შემოღობვა ამომ- რჩევლებმა. 26-მა ნომერმა **„გუბაზ ი ვეო კა- მანდამ“** დიდი რიხით დაწყებული საარჩევნო კამპანია მოკრძალებულად დაასრულა: არჩევნებამდე ჩვენ ვიყვართ, ახლა თქვენ ითაცემეთ, რესურსები ამოგვეწურაო. მუქიაურის პარტიამაც გაიბრძოლა მომაკვდავივით, მაგათ მოუყვდი მე, სოლიდარულობის პრინ- ციპით...
„გივის ბომბის“ პრინციპით, ნათელაშვილ- მა, ბურჯანაძემ, ბურჭულაძემ და არაერთმა სხვამ კი იმოქმედეს, მაგრამ რად გინდა: წინასწარჩვენო ხმაურს მათივე პოლიტიკური უკანალის მობრძენის მეტი არა მოჰყოლია რა!
გული არ დასწყედეს **„თავდებებს“** და ორი- ოდე სიტყვა, როგორც სპატიოსნოფლო გამოსათხოვარი, შევაწოთ! ვვენც კოალიცი- ის პირმშობი არიან! ალასანამ ისევ უმარ- ილო გადაწყვეტილება მიიღო. ქართული პოლიტიკის ყველაზე ლამაზმა მამაკაცმა პოლიტიკური სუიციდი თუ ხარაკირი მოუწო გოგუაძის იმედად დარჩენილ **„კაბელიან“** პარტიას და გორიდან გადმობარგება გადაწყვიტა!
P.S. აღასანიას გორელი დიასახლისი ეუბ- ნება: შეილა, ირაკლი, რად მიდიხარ? – **რა ვიცი, ბაბო, აქ ავტორიტეტი დამეკარგაო... უხერხულად შეიშეშნა მოხუცი: აქ, შეილო, თუ ვინმეს რამე მოჰყვება, არასდროს ეკარგე- ბაო, და ყოველი შემთხვევისთვის კიდევ ერთხელ დაათვალე რა სახელი...**

„ბიჭი ღღისით-მზისით ისე მოკლეს, ნიღბებიც კი არ ეკეთათ“ – შვიარალეული თავდასხმა და ცეცხლსასროლი იარაღით ჩადენილი დანაშაულების სტატისტიკა

„ისეთი განცდა მაქვს, რომ ირგვლივ ყველა უბანში სამოეები და განგსტერული დაჯგუფებებია შექმნილი, რომლებსაც არაფრის ეშინიათ“

ბოლო ხანს ღამის თვე არ გადის, რომ ქვეყანაში ცეცხლსასროლი იარაღით ჩადენილი დანაშაულის შესახებ არ გავრცელდეს ინფორმაცია. ამ ცოტა ხნის წინ, ქალაქის ცენტრალურ უბანში მომხდარმა მკვლელობამ, როდესაც დღის საათებში, ხალხმრავალ ქუჩაზე მიმავალ ავტომობილს თავს დაესხა ერთი პირი, ერთი ადამიანი მოკლა, მეორე კი დაჭრა, ჩვენი საზოგადოება გვარაიანად შოაშოთა.

ორი დღის წინ კი, ვარკეთილში კიდევ ერთი თავდასხმა და ისევე დღის საათებში, საცხოვრებელი კორპუსის ეზოში მოხდა. როგორც თვითმხილველები ამბობენ, რამდენიმე ადამიანი თავს დაესხა იუზიდ ქმებს გვარად სადოეებს, ერთი 34 წლის რამაზი ცეცხლსასროლი ჭრილობებით გარდაიცვალა, მეორე კი მძიმედ დაიჭრა. დანაშაულის გამოძიება სისხლის სამართლის 179-ე მუხლით მიმდინარეობს.

ლია შონია: – ჩვენ ეზოში, დღის საათებში საშინელი დანაშაული მოხდა, ბავშვებს ღამით აქამდეც არ ვუშვებდით გარეთ, ახლა კი დღისით სიარულიც საშიში გახდა. ისეთი განცდა მაქვს, რომ

ირგვლივ ყველა უბანში სამოეები და განგსტერული დაჯგუფებებია შექმნილი, რომლებსაც არაფრის ეშინიათ, ყველას თვალწინ „ბორჯაობენ“ და ხოცავენ ხალხს. სამეზობლოს საუკეთესო ბიჭი მოგვიკლეს, იუზიდები არიან, კარგი ხალხი... ორი შვილი ჰყავდათ, რამაზი და მისი ძმა...

სროლა რომ გავიგონეთ, მთელი კორპუსი ეზოში გამოვარდა, ნუთუ რა უნდა დაეგებებინათ ამ ბიჭებს, მოსაკლავად რომ გაემეტებინათ. როგორც ამბობენ, ეს ამბავი უბრალო შელაპარაკებისა და გინების გამო მომხდარა. ახლა ამბობენ გარდაცვლილი რამაზი ნასამართლები იყო; მაგრამ ის არც მკვლეელი ყოფილა და არც ყჩაღი. როგორც ხშირად ხდება ხოლმე, ახალგაზრდობაში მანაც შეცდომა დაუშვა და ციხეში ამის გამო მოხვდა. როცა გათავისუფლდა, მუშაობაც დაიწყო და ოჯახსაც მოეცა, 3 წლისა და წლის ბავშვები დარჩა ობლად.

– დანაშაულს უშუალოდ შეესწრო ვინმე, მაინც რა მოხდა?

– ძმები ეზოში სოლიდურ ხალხთან ერთად ისხდნენ სკამზე და საუბრობდნენ. ამ დროს მოვარდა მანქანა, იქედან 4 კაცი სროლითა და ღრიალით გადმოვიდა, ისე რომ ვერაფერს გაიანზრბა, რა ხდებოდა. მიშველებს ვერაფერს მოახერხა, ყველაფერი სწრაფად მოხდა, იქ მყოფებმა დავეიერებაც ვერ მოახწერეს, მათ შორის, ვერც რამაზის ძმამ, რომელიც ფეხებში მძიმედ დაჭრეს...

რთული სიტუაცია გვაქვს, უბნებში კრიმინალური სამოეები ყალიბდება და ერთმანეთს ხოცავენ. კაცი დღისით-მზისით ისე მოკლეს, რომ ნიღბებიც არ ეკეთათ... აშკარაა, რომ მოსახლეობაში როგორც დაკანონებული, ასევე არალეგალური იარაღი მრავლადაა.

საქართველოში ცეცხლსასროლი იარაღის ფლობასა და ტარებაზე სპეციალურ ნებართვას მომსახურების სააგენტო გასცემს. როგორც ირკვევა ღი-

ცენხის მისაღები პროცედურა საკმაოდ მარტივია.

ვის შეუძლია მიიღოს ნებართვა იარაღის ფლობასა და ტარებაზე?

მოქალაქეებს 18 წლის ზემოთ შეუძლიათ ფლობდნენ სანადირო და სპორტული ტიპის იარაღს (კარაბინი, სანადირო შაშხანები, საფანტის და სხვა), ხოლო პისტოლეტის შექენა 21 წლიდანაა შესაძლებელი.

როგორც გავარკვიეთ, საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს საინფორმაციო-ანალიტიკური დეპარტამენტის საინფორმაციო ცენტრი, ცალკე აღებულად, ცეცხლსასროლი იარაღით ჩადენილი დანაშაულის აღრიცხვას არ აწარმოებს. აღნიშნული პასუხი ჩვენ მიერ გაგზავნილი მოთხოვნის საფუძველზე მივიღეთ, რაც ნამდვილად უცნაურია, მით უფრო ისეთ პატარა ქვეყანაში, სადაც საკმაოდ დიდი რაოდენობის მკვლელობები სწორედ ცეცხლსასროლი იარაღით ხდება.

გეპორტალ gunpolicy.org-ის მონაცემებით კი საქართველოში 2000-2014 წლებში აღრიცხულია ცეცხლსასროლი იარაღით განზრახ ჩადენილი 2263 და შემთხვევით ჩადენილი 227 მკვლელობა, ასევე სუიციდის 157 ფაქტი.

ამავე საიტის მონაცემებით, რომელიც დათვლილია 2000-2010 წლების მიხედვით: აშშ-ში ცეცხლსასროლი იარაღით დღეში, საშუალოდ, 78 ადამიანი იღუპება, აქედან 6 მოზარდი (0-18). 157 სრულწლოვანი ადამიანი და 32 მოზარდი კი იღუპს დაზიანებას.

2000-2010 წლებში ცეცხლსასროლი იარაღით ჩადენილი მკვლელობების და სუიციდის შემთხვევების სტატისტიკური მანველებლები ქვეყნების მიხედვით კი ასეთია:

- აგსტრალია – განზრახ მკვლელობის 392, ხოლო სუიციდის 2090 ფაქტი;
აგსტრია – 168 განზრახ მკვლელობა, სუიციდი – 2507;

ჩეხეთი – 268 განზრახ მკვლელობა, სუიციდი – 1738;

დანია – განზრახ მკვლელობა 77, სუიციდი – 511;

ფინეთი – 247 განზრახ მკვლელობა, სუიციდი – 2181;

საფრანგეთი – 1339 განზრახ მკვლელობა, 1663 – სუიციდი;

გერმანია – 870 განზრახ მკვლელობა, 9050 – სუიციდი;

ისლანდია – 4 განზრახ მკვლელობა, სუიციდი – 49;

დიდი ბრიტანეთი 356 განზრახ მკვლელობა, 1125 სუიციდი;

მსოფლიოში დაახლოებით 876 მილიონი ცეცხლსასროლი იარაღია მიმოქცევაში.

აქვე გთავაზობთ მსოფლიოს მასშტაბით, იმ ქვეყნების სტატისტიკას, სადაც ყოველ 100 ადამიანზე ყველაზე მეტი იარაღი მოდის. ეს არის სტატისტიკა სამოქალაქო კუთვნილების (რეგისტრირებული) იარაღის შესახებ. რა თქმა უნდა, ზუსტი ციფრების ჩვენება შეუძლებელია, მაგრამ ეს არის ყველაზე მიახლოებითი მანველებლები.

- ამერიკა – 89; იემენი – 55; შვეიცარია – 46; ერაყი – 39; სერბეთი – 38; კვიპროსი – 36; საუდის არაბეთი – 35; ფინეთი – 35; ურუგვაი – 32; შვედეთი – 32; ნორვეგია – 31; საფრანგეთი – 31; კანადა – 31; ავსტრია – 30; ისლანდია – 30; გერმანია – 30; ომანი – 25; ბაჰრეინი – 25; ქუვეითი – 25; მაკედონია – 24; მონტენეგრო – 23; ახალი ზელანდია – 23; საბერძნეთი – 23; გაერთიანებული ემირატები – 22; ჩრდ. ირლანდია – 22; ხორვატია – 22; პანამა – 22; ლიბანი – 21; გვინეა – 20; კოსოვო – 20; პაკისტანი – 12; მექსიკა – 15; იტალია – 12; რუსეთი – 9; ინგლისი/უელსი – 6; უკრაინა – 9; ბრაზილია – 9; სამხრეთ აფრიკა – 13; არგენტინა – 13; ესპანეთი – 11; თურქეთი – 13; ინდოეთი – 4; ჩინეთი – 3; ირანი – 5; ჰოლანდია – 3.

თომარ მარამი
გიორგი მუსაშვილი

საუზმე არუჩე მგერს – სნობილი ქართველი ექიმის ჩავოლუსია ღიაფოლოგიაში

შვიდობიანი, რომლებსაც

ვუზვობთ საუზმობის დროს

გთავაზობთ ბატონ ლევან ბოკერიას რჩევებს იმის თაობაზე, თუ როგორ უნდა ვიკვებოთ, რომ სასურველი წონა და ჯანმრთელობა შევინარჩუნოთ:

– ყოველ დღით სრულფასოვანი საუზმის მიერთება მიზანშეწონილი ნამდვილად არ გახლავთ. აბა, წარმოიდგინეთ, თქვენ ახალი გაღვიძებული ხართ, ორგანიზმიც თანდათან იღვიძებს და ემზადება მუშაობისთვის. ამ დროს თქვენ მიუჯდებით სხადილო მაცივას და მიერთებთ ერთ მოზრდილ ულუფა ხორცს ან ძეხვის მოზრდილ ნაჭერს, აყოლებთ ერთ დიდ ჭიქა რამე წვენს, ჩაის თუ სხვა ენერგეტიკულ სასმელს, მეტე მოწესრიგდებით და მიდიხართ სამსახურში. ამ დროს სისხლი საკვებით გაჯერებულ კუჭს მიეძალება, რათა მომწელებელი სისტემის სრულფასოვანი მუშაობა უზრუნველყოს, ეს კი მთელი სხეულის მოდუნებას იწვევს. მე გისვამთ კითხვას, როგორ უნდა ამუშაოთ თქვენ, სრულფასოვანად, ამის შემდეგ?

ჯერ კიდევ ძალიან დიდი ხნის წინ ვაკვირდებოდი ადამიანებს და ხშირად ჩემს ყურადღებას იქცევდა ის ფაქტი, რომ ამერიკელი ქორეოგრაფები დილაობით არაფერს მიერთებდნენ, დიდი-დიდი, შეიძლება, დილით ერთი პატარა ფინჯანი ყავა დაეღობათ. შუა დღეს კი, ღამის დროს, მიერთებდნენ რამე სენდვიჩს ან ბუტერბროდს. ძირითად საკვებს ისინი საღამოთი, სახლში მისვლის დროს გვახლე-ბოდნენ, რის შემდეგაც ცოტას წაივარჯიშებდნენ, წაიკითხავდნენ გაზეთს ან წიგნს ან უყურებდნენ საინტერესო ტელეგადაცემას.

ამდენად, გირჩევთ, საუზმე მისცეთ მტერს, სადილად ცოტა მიერთოთ და საღამოს კი, თუმცა არა ძალიან გვიან, კარგად ნაყრიანად ივარჯიშეთ, შემდეგ კი ცოტა წაივარჯიშეთ. ჩემი დაკვირვებით, ქვეყნებში, სადაც ადამიანები დიდხანს ცოცხლობენ, სწორედ ასე ცხოვრობენ.

როგორც იცით, ამერიკელები, კვების განსაკუთრებული რეჟიმის გამო, მუდმივად უჩივიან ჭარბ წონას. დღვიდ ლევიციომ, საქვეყნოდ ცნობილი პროფესორმა, ხანგრძლივი გამოკვლევების შედეგად უტყუარად დაადასტურა, რომ კვირაში სულ რამდენიმე საუზმეც რომ გამოტოვოს ადამიანმა, იგი საგრძნობლად დაიკლებს წონაში და თავს უკეთესად იგრძნობს.

თუ თქვენ გახდომა გსურთ, შეგიძლიათ სცადოთ კვების ეს სქემა. მხოლოდ დიაბეტით დაავადებულ ადამიანებს ვერ გავუწვეთ საამისოდ რეკომენდაციას, რადგან ისინი მუდმივად უნდა აკონტროლებდნენ ორგანიზმში შაქრის ნორმას. სხვა შემთხვევაში ეს საკმაოდ მისაღები სქემაა.

იმისათვის, რომ შედეგი უფრო აშკარა და ეფექტური იყოს, გირჩევთ მინიმალური ფიზიკური დატვირთვა მაინც გქონდეთ და ეცადეთ უარი თქვათ ზოგიერთ პროდუქტზე.

ლევან ბოკერია გვირჩევს თავი შევიკავოთ მიუსღის, ძეხვეულის, მომინანქრებული ხაჭოს, სწრაფი მომზადების ფაფებისა და სუპერულის კონცენტრატებზე დამზადებული საჭმელის მიღებისგან. ასევე არ არის რეკომენდებული ნაყიდი წველების მიერთება, რომელთა დასამზადებლად გამოიყენება სხვადასხვა ემულგატორები და დამატებლები.

მეტირანების სახელმწიფო სამსახური ბანცხალებს ავრცელებს

ვეტერანების საქმეთა სახელმწიფო სამსახური შემდეგი შინაარსის განცხადებას ავრცელებს:

„მეტირანსო ვეტერანებო, გილოცავთ ვეტერანის დღეს. დიდ მადლობას მოგახსენებთ სამშობლოს წინაშე თქვენს მიერ გაწეული ღვაწლისთვის, გისურვებთ მხნეობას, ჯანმრთელობას და წარმატებას. მომავალ თაობას დაღუპული გმირების სახელები გაგუცოცხლოთ და ყოველთვის ვიდგეთ ჩვენი ქვეყნის მშვიდობის სადარაჯოზე. ჩვენი სამსახურისთვის ძალიან მნიშვნელოვანია ვეტერანის სახელის დაფასება და აღიარება, ჩვენი ვალა ვემსახუროთ მათ, ვინც სამშობლოს კეთილდღეობისთვის არ დაიშურა ყველაზე ძვირფასი – საკუთარი სიცოცხლე და მათაც, ვინც დღემდე დგას საქართველოს სამსახურში. მშვიდობას გისურვებთ და კიდევ ერთხელ მოგახსენებთ მადლობას თქვენი უანგარო სამსახურისა და თავდადებისათვის“, – ნათქვამია განცხადებაში.

„აღამიანის სხეულით ვაჭრობა უკრაინაში სააკაშვილის ოჯახურ ბიზნესად იქცა“, – ამ სათაურით უკრაინული გამოცემა Slovo.net.ua ვრცელ სტატიას აქვეყნებს. სტატიის თარგმანი Ambebi.ge-მ გაავრცელა.

„სანდო წყაროზე დაყრდნობით მივიღეთ ინფორმაცია იმის თაობაზე, რომ 2015 წლის იანვარში, ექიმების ჯგუფს, რომლებიც სხეულის ნაწილების ტრანსპლანტაციით არიან დაკავებული, კიევიში მიხეილ სააკაშვილის მეუღლე სანდრა რულოვის ახლდა თან.

კიევიში ვიზიტისას სანდრა რულოვის უკრაინის ჯანდაცვის მინისტრს, ალექსანდრე კვიტაშვილს და სამხედროებს შეხვდა.

თავის მხრივ, ვეროპელმა ექიმებმა, რომლებიც სანდრასთან ერთად იმყოფებოდნენ, უკრაინელი კოლეგები დაატრენინგეს, თუ როგორ მოახერხონ

მინიმალური რესურსების პირობებში ტრანსპლანტაციის მაქსიმალური შედეგის საველე პირობებში მიღება.

მიხეილ სააკაშვილმა უკრაინის შეიარაღებული ძალების ხელმძღვანელი, გენერალი მუჟენკო სქემის ეფექტურობაში დაარწმუნა. სქემა კი შემდეგში მდგომარეობს:

ზონაში დაშავებულებს და ახლად გარდაცვლილებს ქართველი სამხედროებისა და ექიმების მეთვალყურეობის ქვეშ სპეციალურ ტრანსპორტში გადაიყვანენ, რომელიც საჭირო ინსტრუმენტებით იქნება აღჭურვილი და ექიმები ორგანოების ამოღებას გზაშივე შეძლებენ, ხოლო უფრო რთული ოპერაციისთვის ხარკოვში, დნეპროპეტროვსკში განლაგებულ სტაციონალურ პუნქტებში გადაიყვანენ.

აღამიანის ორგანოებს საჭირო ქვეყნებში ავიატრანსპორტით გადააგზავნიან, ხოლო „გადამუშავებული მასალა“ უგზო-უკვლოდ დაკარგულის სტატუსს მიიღებს.

აღამიანის ორგანოებით ვაჭრობის სქემა, რომელსაც „რულოვის“ უწოდეს, წარმატებულად იქნა აპრობირებული მიმდინარე წლის თებერვალში, როდესაც 82 ჯარისკაცი უგზო-უკვლოდ დაიკარგა.

გასულ წელიწადს ეს ბიზნესი იულია ტიმოშენკოს ადვოკატმა სერგეი ლოსენკომ ჩააგდო, რადგან „აზოვის“ ბატალიონის კომანდირმა ს. სემენჩენკომ

ვერ მოახერხა დავალების კარგად ორგანიზება და აღამიანის „უხარისხო“ ორგანოები გადააგზავნა. აღნიშნულ საკითხზე ლოსენკოსა და გერმანელი ექიმის სატელეფონო საუბრები მედიაში გაავრცელდა.

სანდრა რულოვის ორგანოებით ვაჭრობის დიდი გამოცდილება აქვს, რადგან საქართველო სააკაშვილის რეჟიმის დროს ერთ-ერთ წამყვან პოზიციას იკავებდა აღამიანის ორგანოების აშშ-სა და ევროპაში გატანის მხრივ.

სანდრა რულოვის ორგანიზებით, პატიმრებს, რომლებიც ციხის საავადმყოფოში ხვდებოდნენ, ორგანოებს აცლიდნენ და გარდაცვალების მიზეზად სხვადასხვა დაავადებას ასახელებდნენ. მათ ბალზამირების დროს კვეთდნენ ორგანოებს და ამის შემდეგ უბრუნებდნენ ოჯახის წევრებს გარდაცვლილს.

შავ ბაზარზე ერთი აღამიანის ორგანიზმიდან ამოღებული ორგანოების საერთო ფასი 1 700 000 დოლარს აღწევს, – ნათქვამია სტატიაში, რომელიც Slovo.net.ua-ში გამოქვეყნდა.

საინტერესო ისაა, რომ ამდენი სარწმუნო მამხილებელი მასალების გამოქვეყნების შემდეგ უკრაინის პრეზიდენტი პეტრო პოროშენკო თავს არ იწუხებს საიმისოდ, რომ სამსახურებრივი მოკვლევა მაინც დანიშნოს აქ მოყვანილი ამაზრზენი დანაშაულის

დასამტკიცებლად ან გასაქარწყლებლად. მაგრამ, როგორც ჩანს, პოროშენკომ თავადაც კარგად იცის, რომ სააკაშვილის ოჯახის ამ დანაშაულებრივ ბიზნესს ვერ მიახუმათებს და მოსალოდნელი უსიამოვნებების თავიდან აცილების მიზნით არჩევს, რომ საერთოდ არ გააკაროს ოდესის გუბერნატორის და მისი პოლიტიკური ცოლადწოდებული არარაობის ბიზნესს, რომელშიც ვეროპელი და ამერიკელი მღალა ჩინებიც არიან ჩართული. ნურც იმ თეზას გამოვრიცხავთ, რომ „ჩათრევას ჩაყოლა სჯობია“, და ამდენად, სავარაუდოა, რომ აღნიშნულ ბიზნესში თვით პეტრო პოროშენკოც იყოს ჩართული, რადგან დამატებითი მილიონების შოვნას მილიარდობით უფრო არიან დახარბებული, ვიდრე ჩვეულებრივი მოკვდავები.

მართლაც, ძნელად წარმოსადგენია ჩვეულებრივმა აღამიანმა იკადროს ის, რასაც მიხეილ სააკაშვილის და სანდრა რულოვის ადვილახსნილი ოჯახური ტანდემი კადრულობს.

მაგრამ ბაწარი რაც უნდა გრიხო, ბოლო მაინც შეგრჩება ხელში. ამიტომ, უმჯობესია, რომ ოდესის გუბერნატორი და მისი უხელო ცოლი ციხის საკანში გაასრულდნენ დარჩენილ უბადრუკ სიცოცხლე!

რ. შალამბერიძე

ვაქა-ფუაველას წერილი არჩევნებთან დაკავშირებით

გთავაზობთ ქართველი მწერლის ვაქა-ფუაველას წერილს არჩევნებთან დაკავშირებით:

„ძმობა, ერთობა, თავისუფლება. ამ სიტყვებით გაიფლენა არა მარტო აღამიანთა ყურები, არამედ ქვებიცი კი; არა დროს ჩვენი ქვეყნის დაარსების შემდეგ, არა გვერდის ასე მძლავრად და საყვედლოდ როდისმე მსმენილეს საქართველოს ეს სამი სიტყვა, როგორც ესმა მას ამ წარსულ წლებში და დღესაც ესმის და მომავალ წლებშიც გაიგონებს.

მაშასადამე, უნდა ვიცოდეთ, გვესმოდეს, თუ რაა ერთი, მეორე ან მესამე. ორს ტერმინს რომ სულაც თავი დავანებოთ და მხოლოდ მესამის ძალა, ე.ი. რას ჰქვია თავისუფლება, ის შევიგნოთ, ესეც კმარა, რადგან ძმობა, ერთობა მარტოდენ შტოება იმ ხისა, რომელსაც თავისუფლება ჰქვია. საცა არ არის თავისუფლება, იქ ვერ იპოვნით ძმობა-ერთობას, იქ შეუძლებელია მხოლოდ მტრობას, ქიშპობას, ჭამა-გლეჯვას და მგლობას; მგლების ბანაკი ერთის მხრით, ხოლო მეორეს მხრით ცხვრის ფარა, საცა ნაგარდობენ მგლები... საცა მგლები ბუდობენ, იქ ცხვრები რას იხეირობენ? ან რა ძმობა შეიძლება მათ შორის?... თუ შეუძლებელია, მოუთავსებელი და მოუხერხებელი მგლებისა და ცხვრების შერეობა, რადღა ვფიქრობ, რად ვიძახით ამ ძმობა-ერთობას? ვიძახით და უნდა ვიძახოთ, მაგრამ მგლებს ხომ არ ვეძახით, არამედ დაქსაქსულ-დაფანტულს, დაწიოკებულს ცხვრებს, რომ მოუყარონ თავითავს, შავრთდენ, მოიფიქრონ როგორ მოუარონ თავისთავს, რათა მგლების საჭმელ ღუკმად აღარა ხდებოდნენ, უნდა გამოიგონონ საფარი და გზა სავალი... მგლებს ამ დროს იქ რა ესაქმებათ? ამ დაძახილზე ისინი თითქოს ყურსაც იყრუებენ, არც მოგლეენ, ხოლო თავისიანებს, გაგიმარჯლოს, რომ მგლებიც კი ძმობა-ერთობას უქადაგებენ. თუ ასე არ მოქმედენ, ხომ დაეკარგათ ძალა და ცხვრებმა სათითაოდ, თუმც ამ უკანასკნელთ არა აქვთ გააღმასებელი კბილები, გაათავეს რქებით და ჩლიქებით?! ძმობა ხომ იმას მოასწავებს, როცა ერთს მგელს გაუჭირდება, მეორე უნდა მიეშველოს. ეგრეთვე თუ ცხვარი-ცხვარს.

მაგრამ, მაგარი ის არის, რომ მგლებს ისე არ ესაჭიროებათ ერთობა, როგორც ცხვრებს, რადგან თვითუფლებს მგელს საკმა ძალა აქვს ცხვრებთან საბრძოლველად, – ძალა, რასაკვირველია, ფიზიკური, რომელსაც ისინი ხმარობენ ცხვრებზე. ცხვრების ძლიერება კი ერთადერთი ზნეობრივი ძალაა...

დღესნამდის ჩვენ ცხვრები ვიყავით და ვართ კიდევაც, ხოლო ვინც მგლები არიან, ეს თქვენც კარგად იცით. ჩვენ ვიტანჯებოდით, ვირბოდით და ამ რბევა-ცარცვამ

გვაფიქრებინა მიგვეფარა ერთობისათვის, ერთი პირი, ერთი ფიქრი მოგვეპოვა და ამით შეგვეძინა ძალა... ჩვენ მოვისურვეთ თავისუფლება: განუკითხავად არ ეჭამა და ეპარსა ჩვენი თანამომქმენი მოსისხლე მხეცებს... ჯერჯერობით ამაში გამოიხატება ჩვენი წადილი თავისუფალი სიცოცხლისა, რომ ძალმომრეობას გზა მოვტაცოთ და თანდათან სრულიადაც მოვსპოთ იგი.

თავისუფლება ცოცხლებისთვისაა ხელსაყრელი და არა მკვდრებისთვის. იგი გამოიხატება აღამიანის ნდობა-მისწრაფებაში; თავისუფლება მოქმედებაა, ვანხორციელება ნებისა, აზრისა, გრძობისა და არა განსვენება, უქმად ყოფნა. თავისუფლება პიროვნებისა და ერისა ერთიერთმანეთთან მჭიდროდ არის დაკავშირებული. სადაც არაა პიროვნება თავისუფალი, იქ ერთი დამონებულია და დამონებული უკმში, რა თქმა უნდა, პიროვნებაც მონაა, უთავისუფლო, სხვის ხელში სათამაშო ნივთი.

იქ რა უნდა თავისუფლებას, საცა ჩემი ნაშრომ-ნაღვაწი სხვას მიაქვს? ჩემი ნაშრომის ნაყოფს ჩემდა უნებურად, ჩემ მიერ ნებადაურთველად სხვა ისაუთრებს? მე ვცნობ, ის იცინის და ჩემში მტაცებლის მიმართ მხოლოდ ზიზღი და გრძობა შურისძიებისა სდუღს და გადმოიღის. მინდა ვისწავლო და ნება არ მეძლევა; მინდა ჩემი საკუთარის ხარჯით დავაარსო უნივერსიტეტი და უარს მეუბნებინა; და სხვ. და სხვ...

არ მინდა ვილოცო ის მშვენივრად მორთულ-მოკაზმული კერპი, რომელსაც შენ ჰლოცულობ.

იქ ვინ ნახა თავისუფლება, საცა მე ჩემი დედაენაზე ლაპარაკს მიშლიან: არც მასწავლიან, არც მაუბნებენ, არც მამღერებენ, არც მაგალობებენ?! რა გული უნდა მქონდეს მაშინ? რას უნდა ვგრძნობდე?! – სხვას არაფერს, გარდა ზიზღისა, მიუღვარებისა. მეწამულ-მოშამულია ჩემი სიცოცხლე, ვგრძნობ მხოლოდ უსიამოვნებას, სიძულვილს და გწყველი იმ ძალებს, იმ მგლებს, რომელნიც ყველა ზემორე აღნიშნულ საქმეში ხელს მიშლიან, წინ მდებობენ და გუცდი მარჯვე წიბოხვევას შეგმუსრო ისინი... როცა ეს დრო დგება და მეც მოქმედებას ვიწყებ ამ ძალთა შესამუსრავად, დასათრუნად, მაშინვე იწყება ჩემი თავისუფალი ცხოვრება; აქ არის დასაწყისი თავისუფლებისა. და უკეთუ ვითმენ, ხმას არ ვიღებ, არაფერს ვამბობ, მაშინ ვარ მონა, არა მიძულს ჩემი მზავრელი ძალა; იქნება მიძულს კიდევ, მაგრამ ამ მიუღვარებას გულში ვმალავ; მაშინ ვარ ლაჩარი, უფრო საზიზღარი, ვიდრე მონაა. არა, მიუღვარება როცა გოდურესობამდეს მიდის, მაშინ ლაჩარული გრძობა ისპობა, მაშინ ამბობს აღამიანი: ან მოგკვდები, ან ვიძლეე ჩემს მტარჯველთ!.. არ იძლევა, არ დამარცხდება მზავრელი

ძალა, არ დაფრთხება მგლის ჯოგი, ვიდრე ამას არ იტყვის უმრავლესობა. იტყვის კი როდისმე ერთი გაღატოტი, თავგამოდებით „სიკვდილი ან სიცოცხლე“ (ე.ი. თავისუფლება)?! – იტყვის და ამბობს კიდევაც, ამას ჩვენი თვალთ ვხედავთ. აშკარად ვგრძნობთ ყველანი... მაშასადამე, სწანს მისმა მიუღვარებამ მგლებისადმი უკიდურესობამდე მიაღწია. თუ ეს ფაქტია, ნამდვილი მოგლეენა, მაშინ იცოდეთ, სიკვდილი აღარ შეგვაშინებს, მაშინ ყველა მზად იქნება თავი დასდოს თავისუფლებისათვის და გამარჯვებაც უსათუბა. ამიტომ, ვიმეორებ. ვისაც თავისუფლება უყვარს და უნდა მისი დამყარება ქვეყნად, ჯერ უპირველეს ყოვლისა, უნდა შეიძლოს მთელის თავის არსებით, გულით და გონებით მტარჯვალნი და მტარჯვალთა. ეს არის მხოლოდ საშუალება, რომლის წყალობით აღამიანს შეუძლიან მედრად იბრძოლოს და არ დაზოგოს სიცოცხლე თავისუფლების მოსაპოვებლად. და რა არის ეს თავისუფლება, რატომ არ იკითხავთ? უკაცრავად ნუ ვიქნები, რომ მე ჩემებურად განმარტო ეს სიტყვა: თავისუფლება ხალხისთვის მტარჯვალთაგან წართმეული ბედნიერებაა. ბედნიერება წართმეულს რა ჰრჩება უბედურების მეტი? – არაფერი. კიდევ იმ-იტომ არის, რომ უბედურად ჰგრძნობს თავის თავს ყველა დამონებული, თავისუფლებას მოკლებული ერთი და პიროვნება. წართმეული საბრძოლველ ამ ნაყანაღარის ბედნიერებით მხოლოდ ცოცხლობით ეს ნადავლი, მოპარული ბედნიერება მტაცებელთათვის უბედურებად ხდება. გადაავლეთ თვალნი მთელს რუსეთს და ჩვენს ქვეყანას, აშკარად დაინახავთ, რომ ეს ასეა. დღეს ხალხი იბრუნებს იმას, რაც წართმევს და წართმეული გახლავთ, მოკლედ რომ ვთქვათ, ბედნიერება – წართმეული დღეს ტირის, ხოლო გაცარცული მღერის, მხიარულობს, რადგან დანაკარგს პოულობს. წართმეულს იბრუნებს. თავისუფლების ქურდები ბოლო უამს მუდამ დასჯილიან. როდისა დგება ეს ბოლო ვამი? – სწორედ მაშინ, როცა ხალხი თვალთა ახელს, როცა თავის ყოფა-მდგომარეობის აუტანლობასა ჰგრძნობს და მხედავს, გაიცნობს იმ შავ ძალებს, რომელთაც წართმევს ბედნიერება, – სძულს ისინი უსაზღვროდ; სწორედ მაშინ ცდილობს შეგმუსროს თავის დამმონებელნი...

რას თხოულობს თავისუფლება აღამიანისაგან? როგორ უნდა იქცეოდეს თავისუფალი აღამიანი? – თავისუფალი აღამიანი უნდა იქცეოდეს ისე, რომ თავის ყოფაქცევით სხვას არ მხედავს, მით უმეტეს საზოგადოებას, არამედ მისი მოქმედება უნდა იყოს მიმართული ქვეყნის საბედნიეროდ. თუ ეს პირობა არ იქნება აღამი-

ანისაგან დაცული, მაშინ მისი მოქმედება იქნება ავაზაკური, ვინაიდან ყოველი ავაზაკი თავისუფლად იქცევა მხოლოდ პირადი სარგებლობისათვის. მაშასადამე, მხოლოდ იმაში არ გამოიხატება თავისუფლება, რაც გნებავს ის ილაპარაკოს, სწეროს, აკეთოს, – არა! უნდა ყოველს სიტყვას და მოქმედებას საერთო, საზოგადო ბედნიერება ედგას სარწმუნოდ, ქვეყნის თუ სასარგებლო არა, სამაგნებლო, საზარალო მაინც არ უნდა იყოს ქვეყნისათვის. ყველა ჩვენგანი ხალხისათვის მტაცებელი თავისუფლება მტაცებელთა ხელში როდია თავისუფლება, იგი იქცევა მტარჯვალთად. ამ თავისუფლებისას მტარჯვალნი ათასნაირს ჯაჭვ-ბორკილებს სჭედენ, ხაფანგებს, გაზებს, თავში სცემენ კეერებს და საღრჩობელის ბოძებს სდგამენ... ხალხს ამ თავისუფლებისაგან შეზავებულს შხამ-ნაღველს, საწამლავს უშხამებენ და იმას აწვიდნი. ბოლოს კი თითონ რჩებიან მოწამლულნი. ისტორია ამის მაგალითებს უხვად იძლევა. ხალხი იტანს ამ საწამლავს, იგი ისევ ხალხად რჩება, იმარჯვებს, ხოლო მტარჯვალთა გული მიწაზე ერთხობა. ამიტომ, უპირველეს ყოვლისა, თავისუფლების წართმეულს უფრო იმათ ჰვნებს, ვინც თავისუფლებას ჰპარავს, ართმევს ხალხს და მსურს იმით მარტო თავად ისარგებლოს. თავისუფლების მტაცებლებზეა სწორედ ზედ გამოჭრილი ქართული ანდაზა: „ვირმა პალო მოაძობს და იმდენი სხვას არა ჰკრა, რამდენიც თითონ იკრაო“.

ხალხის მმართველნი, რომელნიც ამ უადრესს უგუნურებას ჰშვებიან და ხალხის მონებად გადაქცევენს ცდილობენ, გარდა იმისა, რომ თავიანთ წოდებას მტარჯვალნი ზნეობრივ და ფიზიკურად, ხალხსაც აფუჭებენ. დამონებული ერთი მუდამ ბენაგია შინაურთაში და რა თქმა უნდა ბენაგია და სუსტი გარეშე მტერთან საბრძოლველად. მაშასადამე, თავისუფალი უნდა იყოს არა რომელიმე ერთი წოდება, არამედ მთელი ერთი. ქვეყანაც მხოლოდ მაშინ იქნება ბედნიერი, როცა მოისპობა წოდებრივი უპირატესობანი, ყველა წოდება იქნება თავისუფალი, ე.ი. ბედნიერი... თავისუფლება და ბედნიერება სინონიმებია.

ნუ ეძებთ იქ თავისუფლებას, სადაც ცხოვრებას ისევ საფუძვლად წოდებრივი განსხვავება აქვს დადებული, საცა ყველას განურჩევლად წოდებისა და გვარისმილობისა, არ ეძლევა საშუალება პატიოსანი შრომით მოიპოვოს პური არსებობისა, საცა შრომა ღირსეულად არ ფასდება, საცა არ არის თანასწორად განაწილებული ცოდნა, ქონება.

მარტო ქონებრივი უზრუნველყოფა არ არის გარანტია, ერმა შეინარჩუნოს თავისუფლება, უკეთუ მას თან არ ახლავს ერის საერთო გონებრივი სიმწიფე, განათლება და ცოდნა, – წერს ვაქა-ფუაველა.

მი უბოძა 75 წლისა შარ!

“და წარვსდგე ჩემს მეუფესთან, ხელდანთებული ცვილითა...”
ვაშა

აუ, რა დრო გასულა ჩემი დაბადების დღიდან?!
სამოცდათხუთმეტი წელიდან საუკუნემდე ბევრი არაფერი რჩება, თუმცა ადამიანისათვის არამც თუ 25 წელიწადი, არამედ ოცდახუთი დღეც კი დიდი დროა, მით უმეტეს, როცა უფლის მიერ ბოძებულ ჟამს დიდი რუღუნებით ითვლი...

დაბადებისთანავე მამით ობოლი გავხდი, რადგან მამა – შალვა ალექსანდრეს ძე ჯალალანია, ისტორიკოსი, ისტორიის მეცნიერებათა კანდიდატი, მფრინავი, სამხედრო წოდებით უფროსი ლეიტენანტი – დიდ სამამულო ომში დაიღუპა, ქერჩის ბატალიონის მესერის... დედა – ელენორა გიორგის ასული შალამბერიძე იყო ჩემი დედაც და მამაც, ჩემი უდიდესი გულშემოტივარი, ცხოვრების გზის ორიენტირი, ადამიანი, რომელმაც თავისი ყოველივე პირადული დათმობა და მთელი სიცოცხლე მე მომიძღვნა. თუმცა მუდამ ვგრძნობდი, რომ არ ვჯერდებოდი მეუღლის დაღუპვისა, მუდამ მის მოლოდინში იყო და მისი მოლოდინით გულდამძიმებული გაცვალა ამ წუთისოფელს 2002 წლის 4 სექტემბერს, ზუსტად მამაჩემის დაბადების დღეს...

მთლი და ნუ ირწმუნებ, რომ ამ მოვლენაში არ არის რაღაც მისტიკური!
ამიტომ, საოცრად მიყვარს დედაჩემი – ყველაზე მეტად, ყველაზე წრფელად, ყველაზე მონატრებულად...
ახლა შეიღებოც მკვავს, შვილის-შვილებიც, შვილისშვილის შვილიც, რომლებიც ასევე განუზომლად, საკუთარ თავზე მეტად მიყვარს, მაგრამ ისინი ვე-

რასოდეს დაიჭერენ ჩემს გულში იმ ადგილს, რომელიც სულგანათლებულ დედაჩემს უკავია.

მიჭირს ცრემლის შეკავება ამ სტრიქონების წერისას, მაგრამ ეს ალალი ცრემლია, ისეთივე კრისტალურად სუფთა, როგორც მამინ, დაბადებისას რომ წამოვიტირე პირველად!

ახლა კი სამოცდათხუთმეტი წელი გასრულდა ჩემი დაბადების დღიდან!

სამწუხაროდ, საკმაოდ გვიან ხვდება ადამიანი, რომ წუთისოფლის სრბოლა მისგან მუდამ მოითხოვს საკუთარი პიროვნებისა და ღირსების სადარჯოზე დგომას – დიახ, – არა წრესგადასულ ამბიციას და სხვებზე შენი უპირატესობის ხაზგასმას, არამედ საკუთარი ღირსების სრულყოფას, რათა უმწიკვლოდ და უანგაროდ ემსახურო სამშობლოსა და მშობელ ერს. ბევრი ამას ხმაურითა და ყიჟინით აკეთებს – ბევრი კი თავიანთი გარჯითა და ჩუმი თავგანწირვით. ამიტომ, ჩვენ არა გვაქვს რეალურ ცხოვრებაში საკუთარი როლისა და კაცურკაცობის ხარისხის განსაზღვრის უფლება – ამქვეყნიურ ყოფაში ეს საზოგადოებამ უნდა გააკეთოს, ზეციურ საქართველოში კი... უფაღმა!

ამას წინათ ჩვენმა ერთმა თანაკლასელმა 75 წლის იუბილე აღნიშნა, სადაც მხოლოდ შვიდმა კლასელმა მივიყარეთ თავი. ორნი ჯანმრთელობის მდგომარეობის გამო ვერ მოვიდნენ. თურმე სულ ცხრანი დაჯერე-ნიღვართ, არა და, კლასის ჟურნალში 44 მისწავლე ვირიცხებოდი!

თითზე ჩამოსათვლელები დაჯერე-ნიღვართ, არა და, ერთ დროს ჩვენი ჟიუილ-ხივილი ავსებდა სკოლის დერეფნებსა თუ ქალაქის ქუჩა-უბოებს.

სწორედ ეს გახლავთ ის სულიერი სიმარტოვით გამოწვეული სიმძიმე, რომელიც მრავალსულიანი ოჯახის მოამაგე ადამიანსაც კი დათრგუნავს ხოლმე.

ჩვენ ახლა უფრო მეტი პასუხისმგებლობა გვეკისრება, ვიდრე მამინ, როცა 44-ნი ვიყავით, რადგან იმ წასული თანაკლასელების მორალური ტვირთიც ჩვენი სახიდაა!

ჩვენში დღეს, ჩვენთან ერთად, ის ჩვენი წასული თანაკლასელებიც ცხოვრობენ! მე ახლა 75 წლისა ვარ – საუკუნის

სამი მეოთხედი ისე განველე, რომ საბედისწერო შეცდომა არ დამიშვია, პრესისა და ლიტერატურისადმი სამსახურს მოვახმარე ჩემი შეგნებული ცხოვრება და დღესაც ამ სფეროთი ვსულდამუდობ.

ყოველგვარი ყაღბი პათოსის გარეშე ვაცხადებ – რომ არა გახეთი “ილორი”, ალბათ დღეს ცოცხალი აღარ ვიქნებოდი, რადგან ადამიანს უსაქმობა და უფუნქციობა თრგუნავს და ფოლადის ყბებით ლეჭავს! ამიტომ, დიდი მადლობა მინდა გადავუხადო ყველა იმ ადამიანს, რომელიც ფინანსურად, ტექნიკურად, მორალურად თუ შემოქმედებითად მეხმარება გახეთის გამოცემაში, ვინც კითხულობს გახეთს და, რაც მთავარია, ვინც უანგაროდ თანამშრომლობს გახეთთან და სისტემატურად მიგზავნის საინტერესო პუბლიკაციებს. მათ ვინაობას არ ვაკონკრეტებ, რადგან შეიძლება ვინმე გამომჩნეს და გული ვატკინო. ასე რომ, “ილორი” ნამდვილად მიღამაზებს პრობლემებისმოძალადეული სიცოცხლის დასის, მიუხედავად მღიჯიერ კი გაუსაძლის სულიერ თუ ხორციელ ტკივილებს.

არ დავიმდავით – უკვე ძალიან მიჭირს – ცალკემ ასაკი მიტევს ძალუმად, ცალკემ კი ვერაგი, მოურჩენელი დაავადება, მაგრამ ვცდილობ მაინც მედგრად ვიდგე. გულიანად ვაკეთო ჩემი საყვარელი საქმე, თუნდაც მოკრძალებული, ან საერთოდ შეუმჩნეველი წვლილი შევიტანი ქვეყნის აღმშენებლობის საქმეში! მართალია, დღემდე ათასობით პუბლიცისტური წერილი მაქვს გამოქვეყნებული და ორმოცამდე საკმაოდ სქელტანიანი წიგნი მაქვს გამოცემული, მაინც მივიჩნევ, რომ ვალდი ვარ იმ სამშობლოს წინაშე, რომელმაც მიპატრონა, მასწავლა და გზა გამიკვალა მყარი მომავლისაკენ!

მიუხედავად გარკვეული პრობლემებისა, მაინც მივიჩნევ, რომ კარგი დრო იყო მამინ, როცა ორმოცდახუთი წლისა ვიყავი და მეუღლესთან – ხელოვნებათმცოდნე დოქტორს ვეკავაშვილთან ერთად გადავიღე ეს ფოტოსურათი, საქართველოს ეროვნულ ბიბლიოთეკაში მოწყობილ ლიტერატურულ კონფერენციაზე. ახლა კი იმ დროის მოვლენებში ვსუნთქავთ ორივენი და ნამდვილად გვეამაყება, რომ უამრავი კარგი რამ გვაქვს გასახსენებელი. აღარ

ჩამოვთვლი ამ კარგ საქმეებს, რათა მავანთათვის დამადლება არ გამომვიდეს.

ყველაფერს აქვს დასაწყისი და ყველაფერს აქვს დასასრული. ამქვეყნიად ყველაზე ღამაზი და სახუკვარი სიცოცხლეც ასეა – შობისას დედის ამბორით იწყება და ბოლოს შთამომავლობის ამბორით მთავრდება.

ამქვეყნიური ყოფის ბოლოვამი რომ დაჰკრავს და ჩემი მეუფის წინაშე წარვსდგები გულხელდაკრეფილი, თუ მეუფე მეთხავს, რატომ არ ვიყავი ქრისტე, ამაზე პასუხი მექნება. მაგრამ თუ უფალი შემეკითხება, – რატომ არ ვიყავი როლანდ ჯალალანია, ამაზე ვერაფერს ვუპასუხებ...

ამიტომაც აუცილებელი, რომ ადამის შვილი არასოდეს დაშორდეს საკუთარ თავს, ღვთისა და ერის წინაშე ყოველთვის დარჩეს საკუთარი პიროვნების ელჩად ოჯახის, ქვეყნისა და საზოგადოებისადმი!

მოვეწოდებ ჩემი და ჩემზე უფროსი თაობის იმ ადამიანებს, რომელთაც ჯერ კიდევ არ განვლეს საქართველოს მტრებთან დაუნდობელი ბრძოლის ეტაპი:

ისე განვლოთ ჩვენი ცხოვრების დარჩენილი წლები, რომ გვეკონდეს დიდი ვაჟს მაგიური სიტყვების გამოცხადების მორალური და ზნეობრივი უფლება:

და წარვსდგე ჩემს მეუფესთან, ხელდანთებული ცვილითა... ამინ!

ამქვეყნიად ყველაფერი წარმავალია – მზეც კი არ არის სამარდვამო, სამარადვამო მხოლოდ ღმერთია და ის ღმერთი გწავლობდეთ ყველას, ვინც გულთადად მომილოცა დაბადების დღე, ვინც კიდევ ერთხელ დამარწმუნა, რომ ალაღად მენდობა და ეჭვი არ ეპარება გახეთში გამოქვეყნებული პუბლიკაციების მართებულობაში!

ხანგრძლივ სიცოცხლეს და ჯანმრთელობას გისურვებთ ყველას, ჩემო საყვარელო ადამიანებო!

ოჯახისა და სამშობლოს სამსახურში გაბეგვით და საუკუნოვანი წუთისოფელი!

75 წლის როლანდ ჯალალანია, გახეთ “ილორის” მთავარი რედაქტორი, საპატიო დოქტორი, “აიას” და “ვაზისის” აკადემიების წევრი

ზინ არის მსოფლიოში ყველაზე ღამაზი ბობონა რუსეთიდან

მსოფლიო მოდის დასავლელი ექსპერტები და მასობრივი ინფორმაციის საშუალებები მსოფლიოში ყველაზე ღამაზ გოგონას ასახელებენ – ის 10 წლის კრისტინა პიმენოვაა.
ბარბი რუსეთიდან – კრისტინა პიმენოვა
დღეს გოგონა აშშ-ს ქალაქ ლოს-ანჯელესში ცხოვრობს და ნიუ-იორკში მოდელად მუშაობს, სხვადასხვა პერსონაჟული ბრენდის რეკლამებში იღებენ და ყოველწლიურად სულ უფრო პოპულარული და წარმატებული ხდება.
მასობრივი საშუალებები, უცხ-

ური საინფორმაციო ინტერნეტ-პორტალი მისი უჩვეულო სილამაზით, ქარიზმითა და ასეთ ადრეულ ასაკში მუშაობის დიდი სურვილით აღფრთოვანებული არიან.

პატარა ვარსკვლავის სამოდელო კარიერა 3 წლის ასაკში დაიწყო – დედამ კრისტინა ამ რთულ ბიზნესში თავად მიიყვანა და ამისთვის მას არაერთხელ ადანაშაულებდნენ იმაში, რომ შვილს ბავშვობა წაართვა, თუმცა ამ შენიშვნებზე დედა არ რეაგირებდა.

ღამაზიანი დედა-შვილი მიზნისკენ ჭორობისა და მითქმამოთქმის მიუხედავად წინ თამამად მიიწევენ.

კრისტინა სრულყოფილი სილამაზის პროტოტიპად მიიჩნევა. მას სავსე ტუჩები, დიდი, ღამაზი თვალები, კოხტა ცხვირი და გრძელი თმა აქვს – ნამდვილი თოჯინა ბარბია.
კრისტინა საკუთარ ინტაგრამ და ფეისბუქ გვერდებზე ფოტოებს რეგულარულად აქვეყნებს, თავიანთმცემლებს მის წარმატებებზე უყვება. ნორჩი ღამაზიანი მოდელი, გულმოდგინედ მუშაობს, რაც ყურადღებასა და აღფრთოვანებას იწვევს მთელს მსოფლიოში.
ლენა ხიმშიაშვილი

საპატიო თბილისელების ვინაობა ცნობილია

საპატიო თბილისელების წოდება წელს მიიღეს: ექიმებმა ლევან ჭაჭიაშვილმა და გელა მუხაშვიტამ; ვეტერანმა ფეხბურთელმა ალექსანდრე ჩივაძემ; მსახიობებმა ლალი ბადურაშვილმა, ნოდარ მგალობლიშვილმა და თამარ სხირტლაძემ; ასევე, ხელოვნების მოღვაწემ ჯემალ ჭეჭუასელმა; ლოტარმა და მომღერალმა რობერტ გოგოლაშვილმა; მოცეკვავემ და ქორეოგრაფმა ფრიდონ სულაბერიძემ; მევიოლინემ და ღირთორმა ლიანა ისაკაძემ; აკადემიკოსმა გიორგი კვეციტაძემ; მხატვარმა დიმიტრი ერისთავმა; ასევე, მხატვარმა, მწერალმა, თეატრისა და კინოს რეჟისორმა რევაზ გაბრიაძემ.

ილორი

- რამდენი წლისა იქნება ის ქალი?!
- ასე 38-40-42-ის.
- მე ტელეფონის ნომერს კი არ გეტოხებ!

***

დამკავშირებას გადამრუნება იცის და არ ვარტა.

***

სვანი დგას ავტობუსის განჩრებასთან, მივიდა მეორე სვანი და ეკითხება:

- შენ რა ნომერს უკვდი?
- მე 2 ნომერს, შენ?
- მე 5 ნომერს.

მივიდა 25 ნომერი ავტობუსი და ორივე ავიდა.

***

ცოლი ქმარს ეუბნება:

- მე რომ მოგვედო ცოლს მოიყვან?
- არა.
- ესე იგი შენ ცოლიანობა არ მოგწონს, არა?!
- ხო კიი ჯანდაბას შენი თავი მოვიყვან.
- მე რე ჩვენ სახლში მოიყვან?
- ხო.
- ჩვენ საწოლში ჩააწვენ?
- ხო.
- ჩემ მანქანას მიცემ?
- არა.
- რატომ?
- ტარება არ იცის.

გარდაიცვალა სახალხო მკურნალი, რომელმაც მოუხმო ომი მკლავი ნაყოფისა და ფარისებრი უარსაქონა, მის დაქირვანს რომ სდილობდა.

ლორინტი ბაზნიძის მიერ შექმნილი პრეპარატი არჩენს ათვისებრიან სიმსივნურ დაავადებებს, კუჭ-ნაწლავის გაუფალობას, კოლიტს, ფისტულას, პროსტატიტს, ბუასილს, ნერვის ანთებას, ნევროზს, ფსიქიურად დაავადებულებს, პეპტურს გაფანტული სკლეროზის და შიდსს, შველის ცერებრალურ დამბლას, ყურებიდან ჩირქლენას, ბოტულიზმს, ტუბერკულოზს, ცეროზს I და II სტადიებში, (კუჭ-პატიტს, ნაღვლის ბუშტის დაავადებებს, ანთებით პროცესებს, სახსრების დაავადებებს, ამყარებს იმუნიტეტს, და სხვა მრავალ დაავადებას.

ახლა მკურნალის საქმეს აგრძელებენ მისი შვილები: ზეზა და დოდო.

კოორდინატები: თბილისი, აწყურის ქუჩა №70 (მეტრო “ისანთან”), ყოველდღე – 10-დან 16 საათამდე.

ტელ: 593-22-66-51, 593-62-28-48

მასთან სიცოცხლეზე ხელჩაქნეულები მიღიან და ჯანმრთელები ბრუნდებიან